CANER YAMAN

Pandalar uçabilir

İLK BASKI: 50.000 ADET

Telegram t.me/cinciva

CANER YAMAN

Yaralar sarılır, küsler barışır, gece aydınlanır.
İnandığın doğrular aslında birer masaldır.
Masallar acıtmaz gerçekler kadar, gerçek masaldan daha yalandır.
Yağmur yağar. Sonra diner.
Bazıları hiç dönmez. Bazı acılar diner.
Bazı yaraları kim okşasa geçmez.
Er geç iyileşir hakkına girilen yürekler.
Bu devran böyle sürüp gitmez.
Bir gün...
Susayan kanar susadığı ne varsa.
Aşka doyar mesela, ya da gülümseyen insan suratlarına.
Gülmek güzeldir. Yaşamak güzeldir. Sevmek güzeldir.
Güzel olan her şey nefreti yenebilir.
İnanmak her güçlüğü yenebilir.
Eğer inanırsan, pandalar bile uçabilir...

Pandalar uçabilir

hayykitap

24 TL

Telegram t.me/cinciva

Hayykitap - 525
Edebiyat - 70

Pandalar Uçabilir
Caner Yaman

Kapak Tasarım / Sayfa Tasarım ve İllüstrasyonlar: Emine Yıldırım

ISBN: 978-605-2214-34-3
1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Telegram t.me/cinciva

Pandalar uçabilir

CANER YAMAN

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Siz güzel insanlar,
size inanan iyi insanları unutmayın isterim…
Erdal Karadeniz'e...

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

"Peki insanlar yüreğini açınca ne oluyor?"
"İyileşiyorlar"

- İmkansızın Şarkısı, ***Haruki Murakami***

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

kalmak neden?

Hiç gelmemiş biri gitmiş sanki.
Bir bahar sabahı yüksekçe bir istinat duvarının üzerinde oturmuşum, altımda deniz, gözlerimi kısmışım da bitimsiz ufka bakıyorum belki. Ya da odamın sıvası kabarmış tavanına.
Bir başkası sokulmuş yanıma ve ürkek bir sesle
"Öldürdün mü şimdi tüm umutları? Ben de mi pes edeyim?" demiş gibi.
Kime cevap veriyorum, bilmiyorum.
Umut nerede başlar, nerede yaşar, nerede kendini bir uçurumdan atar, nerede yok olur?
Bilmiyorum.
Hepsinin cevabı bir yokun içine sığmış sanki. Bir kırılma anı, bir sarsıntı, önce bir afalladıktan sonra ne olduğunu anlayamadan dağılma ve tam çöktüm dediğin anda dizlerinin üzerinde kalma...
Kalmak neden?
Her sarsıntının ardından dağılmak, dağılmış halinle ayakta kalmak neden?
Bilincinde olmadan benliğinde taşıdığın neyin inancı?
Bir insana olan inancın kırılması, bir çok şeyin bir daha asla onarılamayacağını fark ettirir, iç burkan bir aydınlanma anı.
"Hislerim öldü" dersin, "umudum kırıldı, yok oldu. Yaşamanın bir anlamı kalmadı." Seni iyiden iyiye dibe çeken türlü düşünce.
Boşunalığı bir şeylerin.
Bir fark ediş, bir aydınlanma ve dibe doğru başlayan bir yolculuk...
Zihinsel bir aydınlanmanın, yüreğine zifiri bir karanlık gibi çökmesi de ayrı bir çelişki ya, neyse.
Tuhaf gelebilir ama umut dediğin şey o sarsıntı anının ta kendisidir. Yani inandığın bütün değerler, sahip olduğun

Telegram t.me/cinciva

nesneler, sevgi, saygı, öfke, nefret vesaire tüm duyguları beslediğin, hayatına aldığın o bütün insanlar, hepsi ve her şey durmamacasına esen bir rüzgara kapılmış ve etrafında savrulup dururken, sen bir bacağından tutulmuş dibe doğru sürüklenirken o esnada, yani artık bir şeylere de inanmanın saçmalığına çokça adım yaklaşmışken, dürüst olmak gerek, bir yandan da bütün bu sürüklenmeye karşı durup, savrulan anlamları kurtarmak istersin anlamsız bir bataklıktan.
Bu savrulmuşluğun ortasında göğsünün ortasında beslediğin neyin inancı?
Bunları söylerken de savruluyor gibiyim, nasıl da uzun ve dağınık çıkıyor kelimeler.
Kelimeler fayda etmiyor ama hala çıkabiliyor, bu da bir şey.
Sanki uzun cümleler kısaltabilirmiş gibi elemi, sanki hala bir cümleyle tüm akışı değiştirebilirmişsin gibi ya da değiştirmeliymişsin gibi yeni bir rol üstlenirsin yine.
Çünkü dibe çökmektesin, çünkü oradan ötesi yok, çünkü oraya çökersen bir daha kalkamazsın ve bu yüzden tam dizlerinin üstüne çakıldığın anda ellerinle okşarsın en dibin o yapışkan zeminini, sıyırır kendini bir dal bulur tutunursun, yüzüstü kapaklanıp, öylece kalıp her şeyin bitişini izlemek yerine kendi ellerine, kendi dizlerine son bir kez daha inanırsın ve orada başlar umut.
Bilmek güçtür. Ben biliyorum.
Ben düştüm.
Düşmeyi bilmek en büyük güçtür.

En azından denedin. Her şey bittiği dediğin anlarda, tutunacak hiçbir şey kalmadığında, her şey ve herkes savrulurken inandın umuda.
Tutunacak ellerin vardı hala ve sen kendi düşüşüne tutundun.
Bu da bir şeydir.

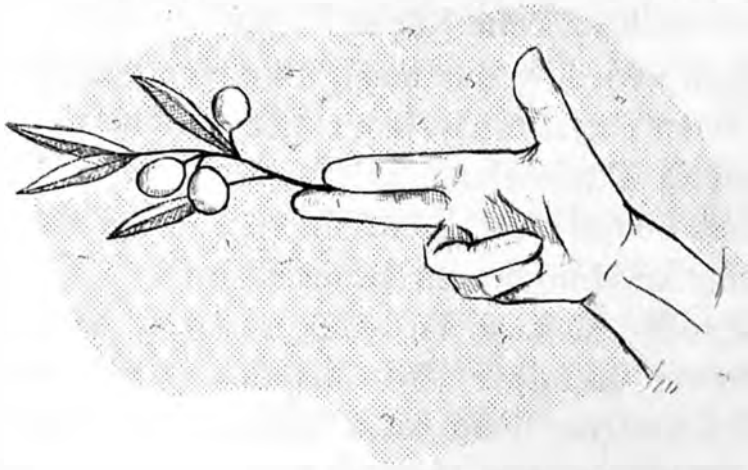
Telegram t.me/cinciva

anlaşılmak üzerine kısa bir hikaye.

İçindeki dünya büyüdükçe etrafındaki dünya küçülüyor.

Her şeyin ve herkesin anlamını yitirmeye başladığı bir zamandı. Çok yanılmıştım, çok yorulmuştum, çok yalnızdım. Küçük mücadelelere sarılıyordum, küçük zaferlerin peşinden koşuyordum, küçük mutluluklardan vazgeçiyordum.
Küçük diyorum, çünkü dünya 'sen küçüksün' diyordu. İncitmeden, kulağıma fısıldar gibi, utandıran bir incelikle acıtıyordu beni. Küçüksün. Küçül.
"Abi ben çok denedim anlatmayı. Olmuyor. Olsaydı keşke. Kimse bu kadar parçalanmayı hak etmez," dedim.
Sonra telefonu aldım elime. Diğer elimle kadehi kavrayıp tamamını tek dikişte bitireceğimi hissettirdim, öyle de yaptım. Tek amacım cevabın hemen gelmemesiydi. Söylediklerime ya da hissettiklerime karşıt bir cümle duymak istemiyordum, hayatım böyle geçmişti. Söylediklerime karşıt bir şeyler söylemeye hazır çok insan vardı hayatımda. Bütün dünya ağzımdan bir cümle çıksa da cevabı yapıştırsa diye bekliyordu sanki, ben öyle görüyordum en azından. Kastınız bu olmasa da sonucu travma bende tek bir kelimenin bile, bilin isterim.
Neyse buna takılacak da değilim.
Neden bilmiyorum. belki herkeste öyledir. Belki de hepimiz var olmak için bir duyguyu, bir düşünceyi yok etmek zorunda hissediyoruzdur. Öyle olmasaydı daha mutlu olmaz mıydık? Bilmiyorum, herkes mutluysa sorun yok.
"Anlatmak yok olmaktır, anlamayı dene. İnsanı anladıkça kendini de anlayacaksın," dedi yanımdaki ses.
Kendime bu kadar yakın olduğumu daha önce hiç fark etmemiştim…

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

kaybetmek üzerine kısa bir hikaye.

Bir gece vakti ıslak kaldırımları adımlıyorum. Işıkları yanan evlerde pencerelerin ardına hikayeler yazıyorum. Mutsuz hikayeler oluyor çoğu, ülke koşulları bu kadarına el veriyor.
Hep bir kaybediş hikayesi yazıyorum zihnimde, hep bir çaba, sıkılı yumruklar, kanayan tırnaklar ve akabinde çöküş. Baktığım her pencerede bir kaybediş hikayesi, her pencerenin ardında bir şeylerin yokluğu var, görüyorum. Varken yok edilmiş bir şeyler, duygular hiç edilmiş, daha güzel olabilecek her şeyin önü kesilmiş. Hemen herkes en az bir duygudan vurulmuş, o eksikliğe razı gelmiş ve boyun eğmiş
Gibi.
Yanan ışıklar, bir mutfak aletinden çıkan anlamsız sesler, bir ekrandan tüm eve yayılan o yalan kokusu... Tüm bunlara mezarlık da diyebilirsin aslında. En büyük kaybediş noktası. İçine kendini gömdüğün koca bir yalan.

Telegram t.me/cinciva

Neden?
Kazananlar nerede?
Işıkları yanmayan pencerelerin ardındalar belki de.
Onların soracak fazla sorusu kalmamıştır, ışıkları kapatan ellerinden hikayeler çıkmaz onların.

Ben neden kaybettim sorusunu hiç sormadım kendime. Kaybetmiştim işte ve nedenleri bulmaya çalışmak asıl sorudan beni uzaklaştırırdı. Ben o nedenlerle boğuşurken, tam buldum sanırken nedenler bile değişebilirdi.
Zaman artık daha hızlı geçiyor. Doğrular çok kolay yer değiştiriyor. Bugün inandığın değerlere yarın saldırmanın önündeki tek engel, henüz söylenmemiş bir cümle. Herhangi bir ağızdan çıkacak herhangi bir cümleyle kendine bile saldırabilirsin. Başkalarının kurduğu bir cümleyle, kendi kurduğun değil.
Ne acı.
Akışına bırakmak, boş vermek değil bahsettiğim.
Ben asıl sorunun cevabına yakın durmak istiyorum hep. Asıl sorunun muhatapları soluğumu enselerinde hissetsinler istiyorum. Cevapları değiştirecekleri sırada, beni kendime düşman edecek cümleleri kuracakları sırada kendilerini ele versinler istiyorum.
Artık aldanmak istemiyorum.
Neden onlar kazandı?
Cevapları buldum kendimce. Cevapları bulduğumdan beri de aynı kaldım. Olduğum gibi, bir aynanın doğruluğunda, yansımada değil bir yanılsamada.
Fakat başkalarına dönüşmeden. Aldanışsa, kendi aldanışımda, olduramamaksa, o olduramayışta kaldım.
Aynı kaybedişte ve kaybetmekten vazgeçmeyişte kaldım.
Kazayla kazanacak olsam kendimden utanırdım.
Reddettiğim savaşların meydanına çıkmadım.

Telegram t.me/cinciva

yüz.

Gözlerimde umudu taşımak isterdim. İzlediğim her film mutlu sonla bitsin. Tenimde dinmeyen bir rüzgar gibi dolaşsın o huzur hissi. Ellerin uzağıma düşmesin, gülüşün eksilmesin, beni eksiltmesin isterdim.
Ne çok ister insan, istedikçe eksilir aslında.
Bilmez.
Dinlemek istemez, anlamak istemez, sevmek istemez.
Bunları başkaları yapsın ister.
Ben isterim ki bir kar tanesi olup yuvarlansın sevmek, katsın önüne dünyayı, çığdan da büyük büyüsün. Kimse ağlamasın.
Sen ağlama.
Ağlayacaksan da bir çocuk gülsün sen ağladığında, yoksa ne anlamı var ağlamanın?
Sımsıkı sarılmadan, yürek dolusu sevmeden yaşamanın ne anlamı var?
Senin yüzün nefretle dolu ey yeryüzü!
Senden yüz çevirmekten başka yapacak ne var?

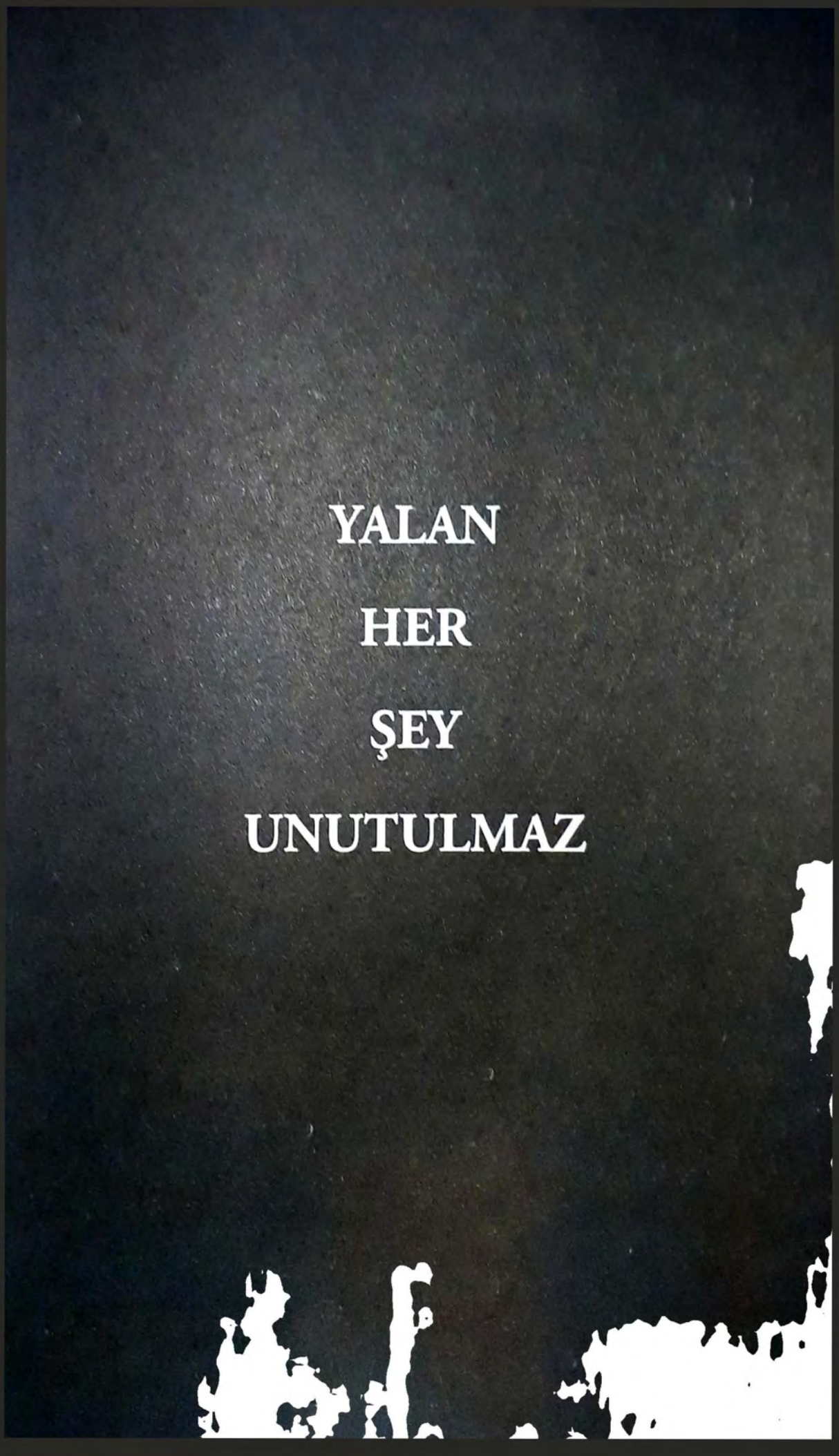
Telegram t.me/cinciva

boşluk.

Sorsalar ne çok şey anlatırdım.
Ama sormazlardı.

Ben hiçbir şey tutmadım içimde.
Yüreğimin duvarlarında yankılandım.

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

kaldım.

Ben sana anlattığım her şeyde ki hiçim. Say ki beni hiç tanımadın, hiç görmedin, hiç duymadın, hiç bilmedin. Tenimi, nefesimi, tuttuğum sözleri, ettiğim yeminleri, bilmedin. Sözlerimi sustum say, yeminleri bozdum, yürüdüğüm yollardan koşarak geri döndüm, tuttuğum elleri bıraktım, yalnız kaldım, tutunacak bir dal bulamadım, bunların hepsi bir araya gelip sonumu hazırlarken yine de sana inandım, yalnızdım. Yalnızken bir insanın bir insana inanması kadar saçma bir şey daha vardı, o da yaşamaktı. Bu saçmalıktan hoşlandım. Yaşamak için hiçbir sebep yokken yaşamakta ısrarcı olmaktan hoşlandım. Bu da bir çeşit meydan okumaydı ve ben yaşamakta kaldım.
Kalmamalıydım.
Sokak aralarında ya da herhangi bir köyün herhangi bir meydanının en göbeğine kurulmuş bir kahvede, üzeri tepeleme çekirdek kabuğu dolmuş plastik masalarıyla epeyce geniş aileleri ağırlayan ve de bir deniz kenarını mesken tutmuş aile çay bahçelerinde, hakkımda konuşulanlar bu kelimeden fazlası değildi bence.
Kalmamalıydım.
Ama kaldım.
Kendimle kaldım. Kendime kaldım.
Bunun için de gitmem gerekiyordu, gittim. Ardımda kalanlara baksam gidemezdim.
Gidememek bazen kendine gelememektir, biliyorsun.
Benim kendime gelmem gerekiyordu, hepsi bu.

Telegram t.me/cinciva

devam etmek kaybetmektir.

Birinin yokluğuna alışmak, biraz da kendini unutmaktır. Hatırlamak kabullenmemeye denk, unutmak da bir pes etme şeklidir.
İnsan kendini, anılarını, duygularını ve de yıllarca bir şekilde tutunduğu hayatını hatırladığı sürece aynı haliyle var olur evrende, bir yokluğa alışamaz. Direnir, başaramaz. Sonunda unutur, pes eder ve başka bir hale geçer. Maddenin halleri gibi. Başarısızlıkla sonuçlanan her direnişe köklü bir değişim eşlik eder.
Yıllarca çalışıp didinip yetiştiremeyen bir babanın yaşamaktan vazgeçmesi bunun en katı örneğidir belki de. Var olmak için direnmenin sonunda yok olmayı tercih etmiştir.
Ağır mevzu.
Birisi senden vazgeçtiğinde, senin de en az bir parçandan vazgeçmen gerekir. Bazı duygulardan uzaklaşıp, yeni duygularla tanışman ve onlara yer açman gerekir.
Terk edilmek, unutulmak, yok sayılmak…
Bunlar korkulacak şeyler değil.
Kendinden eş zamanlı bir vazgeçiş sana yıkım getirmez. Aksine, buna tazelenmek de diyebilirsin.
Döngü.
Her şeyin zamanı dolar. Tazelendikçe eskimeye başlarsın.
Yine eskiyecek bir şeyler.
Aslolan kendini ve hayatı yeniden kazanmak değil, kaybetmeye devam edebilmektir. Çünkü devam etmek zaten kaybetmektir.

Telegram t.me/cinciva

boş ver, dolmuyor zaten.

Seni bir yerde bir başına bırakmışlar. Belki de hiç götürmemişler. Geleceğiz demiş gitmiş, bekle demiş gelmemişler. Geleceğiz dediklerini de hatırlamıyorsun. Yeri ve saati söylediler sadece. Sen de tam zamanında orada oldun. Başka şansın yoktu, zamanı çok önceden durdurmuştun, zamanı bir çukura bırakmıştın, üzerine toprak doldurmuştun.
Zaman yoktu artık, zaman bir daha olmayacaktı. Zaman hep senden yana olacaktı.
Toprak ve engebeli bir arsaya eğreti koyulmuş taşlar...
Kim bilir kaç çocuk eli değdi onlara? Bunlar da kale direği, güya ama maç yok, sahaya gelen yok, toprak tozmuyor, yaşam belirtisi yok. Hayatın karşısında kale gibi duran adamlar vardı, nerede onlar? Ben neredeyim?
Bir çocuğun eli değdi diye masum olmuyor bir taş, bir arsızın elinden çıkıp vicdan yaralayabiliyor mesela. Bir çocuk üzerinde oynuyor diye masum olmuyor toprak, üzerinde bir çocuğun günahına giriliyor mesela.
Zamanla birlikte çukuru mu boyladı o eski bayramlar? Arada incelikler de mi kaynadı? Şefkat, merhamet, tevazu ne zaman avuçlarımızdan kaydı? İki binanın arasında mutlaka yemyeşil ağaçlar vardı. Bu betonlarda daha mı çok oksijen vardı?
Sorular artıyorsa cevaplar tükenmenin eşiğine gelmiştir.
Boş ver. Sen de boş ver, dolmuyor zaten.
Şimdi sana gerçekliğini kendimden de iyi savunabileceğim bir şey söylemek isterdim yanımda olsan. Ama hiç olmadın. Ama söyleyeceğim. Ama korkuyorum.
Dünya lanetli bir yer. Dünyada insanlar yaşıyor.
Yağmur yağıyor. Dirseklerin dizlerini, ellerin çeneni bulmuş ama yüreğini yaslayacak bir yerin olmuyor.
Gidecek bir yer yok.

Telegram t.me/cinciva

Vladimir de haklı, Estragon kadar.
Yapacak bir şey yok.*
Gelmeyecek, ama beklemekten başka çaren yok. Seni beklemiyorlar çünkü.
Bir bekleyen bulunmalı.
Yine de beklemeye değer şeyler vardı, hatırlıyorum. Zihnimin o tarafında işler yolunda, sesler berrak, görüntünün keyfi tıkırında. Güzel şeyler vardı şüphesiz. Nerede onlar?
Çatallanmış bir sesle cevaplıyorum, elbet bulunurlar, inan. İçinde dört harfle inşa edebileceğim en güçlü kale.
İNAN.
Çok yoruldum inan.
Benim hesaplaşmalarım sadece yüreğimi kanatıyor, sizin hesaplaşmalarınız dünyayı!
Bu cümleyi kurmak bu kadar zor olmamalı ulan, birisi çıkıp bunu bütün dünyanın suratına haykırmalı!
Ben haykıramam.
Bir çocuğun gözlerine bakmakla masum olmuyorsunuz, ardındakileri görmediniz!
Birisi bu cümleyi dalgaların çekildiği sahillere yazmalı, unutulmuş sahillere. Dalgalar siler hafızayı.
Ben yazamam.
Şimdi sana gerçekliğini kendimden de iyi savunabileceğim bir şey söylemek isterdim yanımda olsan. Olmasan da olur. Ama söyleyeceğim. Ama korkmuyorum.
Ben yoruldum.
Birilerinin haykıracağına inanmaktan yoruldum.
Dalgaların çekileceğine inanmaktan yoruldum.
Unutmamaya inanmaktan yoruldum.
Kötülerin yazdığı hikayelerin iyi biteceğine inanmaktan yoruldum.
Bu, yine de inanmayacağım anlamına gelmiyor.

**Godot'u Beklerken - Samuel Beckett*

Telegram t.me/cinciva

ışık.

Herman Melville'in Katip Bartleby isimli romanında şöyle bir cümleye takıldı gözlerim, karmaşık duygularla uzun uzun baktım o cümleye:

"Ah, mutluluk ışığı sever, biz de dünyayı şen sanırız; ama sefalet kendini vakurca saklar, biz de sefalet yok sanırız."

Yaşadığımız o ışıltılı hayatlar, bir telefon vasıtasıyla ışığını daha da arttırabildiğimiz, daha renkli, daha parlak gösterebildiğimiz o hayatlar, kontrastını, doygunluğunu dilediğimiz gibi ayarladığımız o pürüzsüz hayatlar, boyası çatlamış duvarlar arasında, loş ışıkta, yarı doymuş yarı aç yaşanan hayatları karanlıkta bırakıyor sanki.
Görülmüyor gibi görülmesi gerekenler. Onurlu ve de gururlu seslerin tınısı unutulmuş gibi.
Bu denli yüksek bir kontrastın kimseyi ilgilendirmemesi bu çağın laneti.
Kendi parlaklığını parmak uçlarıyla belirleyenlerin, solmuş yüzleri pas geçmesi, özür dilerim, piçliğin ta kendisi.

Mutluluk ışığı sever demişti, karanlıktır aydınlığın beşiği.
defter.

Telegram t.me/cinciva

Birini sevdiğin anda şu gerçekle birlikte yaşamaya başlarsın.
Bir gün gidecek, sen sevsen de, asla vazgeçmesen de gidecek.
İşte bu yüzden sevmek, teslim olduğun kadar vazgeçmektir aslında, daha en başından vazgeçmek. Vazgeçmen gerektiğini teslim olduğun anda öğrenmek.
Vazgeçersin. Unutursun. Gidersin.
Hiçbir gerçek, hayatının her anında hatırlanmayı hak edecek kadar değerli değildir. Gerçek, insanı acıtan bir şeydir, hayatın devam edebilmesi için bazı gerçeklerin unutulması gerekir.
Unutursun. Kendi mutluluğuna kendi kendine zarar verecek değilsin çünkü, bu anlaşılır bir şey.
Asla gitmeyecekmiş gibi yaşarsın, sonsuzluğun anahtarına erişmiş gibi. Sıkıca kavrarsın. Canın yanana kadar sarılırsın, ruhuna batan dikenleri duymazsın.
Karşındaki de bu rüyaya öylesine kapılır ki, seni terk etse bile senin ondan gidemeyeceğini, vazgeçemeyeceğini, hayata onsuz devam edemeyeceğini düşünür.
Ne kadar tanıdık değil mi?
Ölüm gibi. Hastane koridorları gibi.
Ayrılık da öyle. Bir hastanenin ölüm kokan koridoru gibi.
Dışarda ölüm yokmuşçasına hoyratça yaşayan bir insanın, tüm incelikleri unutmuş, kırgınlıklara sarılmış, yarattığı yıkımlara aldırmamış, ne kadar insan diyebilirsin, o kadar bir insanın, hastane koridorlarında ölümü hatırlaması gibi, ayrılık vakti geldiğinde en başa döner, ille de ilk öğrendiğini hatırlarsın:
Teslim olduğun aşktan, kendini geri kazanma zamanın gelmiştir. Kendini hatırlamak, ruhundaki dikenleri ayıklamak vakti gelmiştir.
O gider.
Bir defteri kapatırsın.
Ve hayat devam eder...

Telegram t.me/cinciva

başka.

Her şey başka türlü olabilirdi.
Mesela üç doğru, bir yanlışı götürebilirdi.
Öyle öğretselerdi keşke.
Belki o zaman doğruluğun peşine düşmüş
daha doğru insanlar olabilirdik.

Telegram t.me/cinciva

dünya.

Uçsuz bucaksız bir hapishanede
Anlam diye
Demir parmaklıklar arıyorsun.

Telegram t.me/cinciva

yalan.

Kendini bir yerde unuttun ve bulamıyorsun. Öyle olmasını umuyorsun. Beklediklerinin ardından buldukların bunlar olmamalıydı. Geldiğin yer burası olmamalıydı. Bir yerlerde takılı kalmıştın belki de.
Neden olmasın?
Unuttuğun yerde kendini bulmanın umudu...
Bir panzehir...
Evet evet, bir yerde takılıp kaldın ve kendini bulduğunda bütün bu yaşananların bir rüyadan ibaret olduğunu anlayacaksın. Şehir denen zehir yutamayacak seni. Kendini bulacaksın, kaldığın yerden devam edeceksin ve o yolun sonu bu sefer daha güzel bir yere çıkacak.
Bu senin masalın.
Bu senin yalanın.
İnsan kendi ayaklarıyla güzel bir yere varamadığında bir umuda sığınır. Olmayana sarılır.
İnsan kendi kendine yalandır.

Telegram t.me/cinciva

anlatma.

Vazgeçemezsin sanırlar. Susarsın, güçsüz sanırlar. Silahlarını bırakmışsın, vuramaz sanırlar. Öylesine sevmişsin çünkü. Onu, hayatı ve her şeyi. Öylesine sevmişsin ve tüm seslerden, tüm itişmelerden, tüm kötü niyetlerden azat etmişsin kendini. Delilikle eşdeğerdir bu.
Delirdin sanırlar. Akıllıdırlar.
Seni tanımazlar.
Onlar herkeste kendilerini ararlar. Herkeste kendilerini bulurlar.
Artık herkesin herkes olduğu bir yer burası. Şansını zorlama.
Anlatma.
Gitmenin kudretini, yalnızlığın tehdidini, susmanın o gürültülü senfonisini duyamazlar.

Telegram t.me/cinciva

kendine dönmek.

İnsanlar duymaz, insanlar görmez. En yakınların en uzağındadır, bu duyguyu tatmışsındır. Tadı hoşuna gitmez.
Çaba...
İnsan olmayacak olanı oldurma çabasıyla ne çok hırpalıyor kendini. Duyulmak için, görülmek için, anlaşılmak için, silahsız savunmasız ne çok savaş meydanına çıkıyor içinde.
Biraz daha önemli hissetmek için. Yaşadığını, bu hayatta bir yer kapladığını kendi kendini gösterebilmek için, başkaları onu görsün istiyor.
Olmuyor.
Yeniliyor sonunda.

Bir zaman sonra anlatmaktan yorulursun. Anlaşılmaya çalışmaktan, görsünler diye dövünmekten yorulursun.
Gidersin.
Kabullenmenin resmi, sessiz ve buruk bir tebessümdür.
O resmi de görmezler.
Katlar, ceketinin iç cebine koyar, gidersin.
Kazanmak orada başlar.
Kendini duymak, kendini görmek, kendini önemsemek orada başlar.
Gitmekle, gidip kendine dönmekle başlar.

Telegram t.me/cinciva

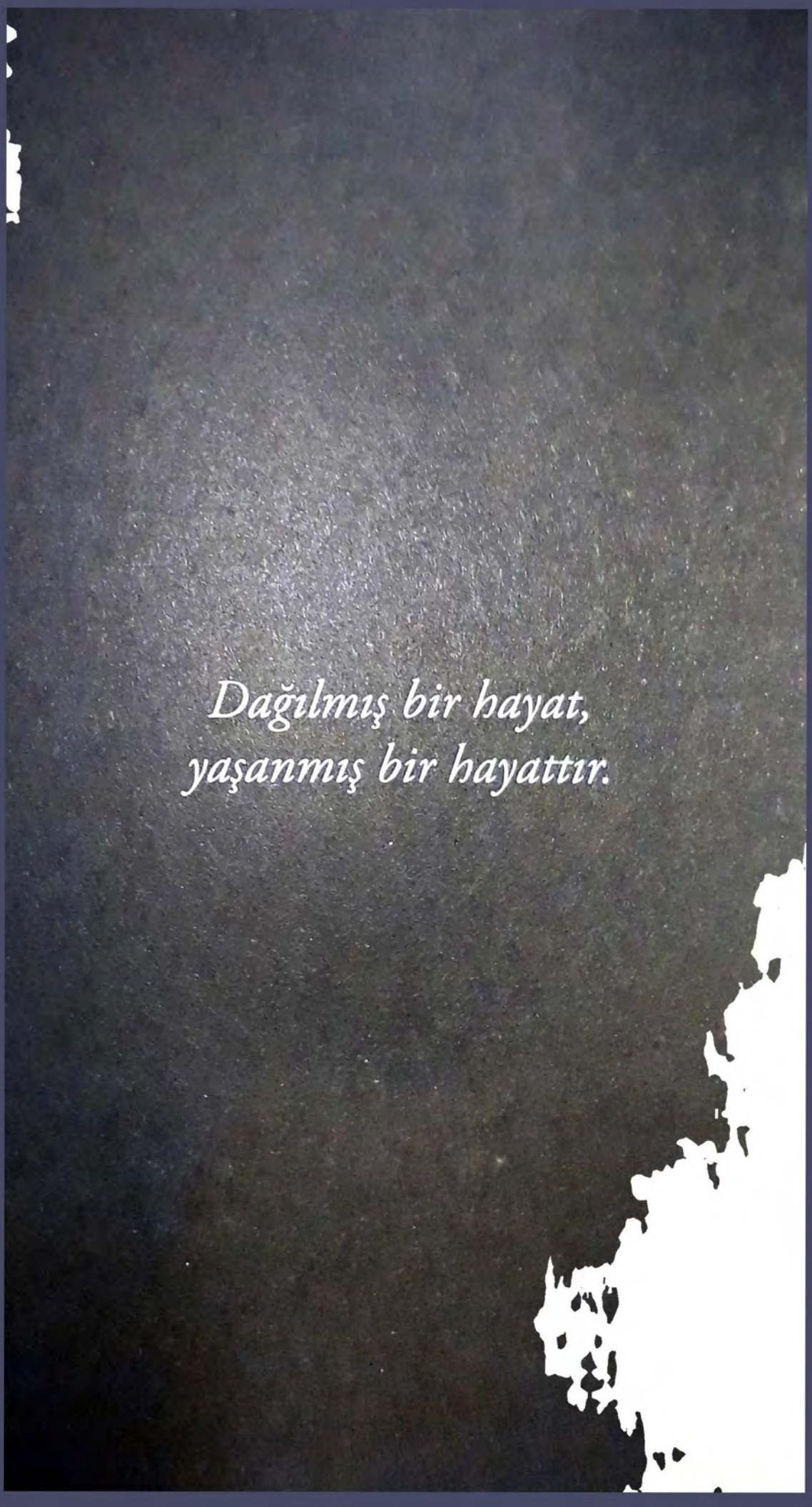
özür dilerim.

Haksızlığa uğramış, verdiği değeri alamamış, asık suratlara gülmüş, buz kesmiş yüreklere yanmış yüreğimden, o saf, temiz halimden, hafife alınmış iyi niyetlerimden, kör olası inceliklerimden, kendimden özür dilerim.
Sözüm yok kimseye, muhatap benim.
Kurduğum hayalleri yıktılar seyrettim, hep konuştular dinledim, hiç emek vermediler seyrettim.
Sustum, kabul ettim, bekledim.

Ben erirken değişmeyişini izledim her şeyin.

Şimdi hepinizden ve her şeyinizden uzak...
Öğrendim.
İnsan en çok kendine düşmanmış, kendimle barış ilan ettim

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

aşk yalnızlıktır.

Aşkın yüzlerce tanımı var. Kitaplarda, filmlerde. Hatta şu köşedeki kahveye de gitsen, rastgele birilerine sorsan, oradan bile yüzlerce tanımı çıkar. Herkes kendince tanımlıyor aşkı, çünkü herkesin en az bir hikayesi var.

Yıllar yıllar önce rahmetli Savaş Ay'ın sunduğu A Takımı programına konuk olan rahmetli Küçük İskender'in "aşk sizce nedir?" Sorusuna verdiği cevabı hatırlıyorum: "Ben bir ansiklopedi değilim, aşkı tanımlamak yerine yaşamayı tercih ederim."

Eğer ki aşkı tanımlamak zorundaysam, bu tanıma her zaman daha yakın durdum. Aşkı yaşamak, aşkı tanımlamaktan daha değerli bir şey, bu bir gerçek.

Yine de sordum kendime eğer ben aşkı tanımlamak isteseydim nasıl tanımlardım, aklıma ne gelirdi?

Aşk, yalnız kalmak derdim. Herkesi, her şeyi karşına almak

Telegram t.me/cinciva

hatta aşık olduğun kişiyi bile, onu bile karşına almaktır aşk. Çünkü aşık olmak çok bireysel bir şey, çok sen bir şey, seninle ilgili bir şey.

Nasıl desem? Birini seçmişsin çünkü. O biri içinde bir yerlere dokunmuş, daha önce tanımadığın duyuları bile harekete geçirmiş bedeninde, dağılmışsın. Sonra içinde aşka dair olan her şeyi, her değeri, her düşünceyi, her duyguyu ona yüklemişsin. Yani sen aşık olunacak bir şeyi biraz da kendin yaratmışsın gibi. Bilmiyorum, belki de karmaşık oldu. İnsanlar kendi yarattıkları bir şeye aşık oluyorlar gibi geliyor bana.

Başka türlü hayal kırıklığı olmazdı, beynindekiyle karşındaki bu denli çatışmazdı, insan bu kadar yanılmazdı başka türlü olsaydı.

Ben aşık oldum. İçimdeki duyguların karşılıklı olduğunu hissettim, bu mutluluktur.

Mutluluk başka ne olabilir ki zaten?

Kendine bir karşılık bulmak, baktığın bir yerde, sana gülümseyen bir insanda kendinden bir parça bulmak, içindeki şeylerin bir karşılığını bulmak.

Bunu beklediğinden falan değil ama yine de bulabilmek mutlu eder.

Sonra buna alışırsın, kendi duygularının gücü seni esir eder, sen kendi duygularının esiri olursun aslında. Hep aynı şeyleri hissetmeye devam edersin, hep vermeye devam edersin. Bir şey almayı beklemezsin ama bir noktadan sonra içinde bir şey seni rahatsız etmeye başlar. Dersin ki benim aşık olduğum o şey ya da o kişi bu değildi, karşımdaki başka biri.

Ne oldu? Değişen ne?

Değişen bir şey yok. Hiç bir şey değişmedi aslında, kendi yarattığın bir şeye aşık olduğunu, kendi duygu ve düşüncelerini beslediğini fark etmeye başladın.

Ve karşılığı gelmediği anda bunu yadırgadın. Olan bu.

Hayal kırıklığı orada başladı ama aslında bu hayal kırıklığını da

Telegram t.me/cinciva

sen kendi kendine yaşattın. İyi düşün, kimse sana gül bahçesi vaat etmedi. İyi düşün, kimse sana beklentilerini sonsuza dek karşılarım demedi.
O bir kuyuysa, o kuyuya sen düştün, kendin düştün. Kendi kendini attın ve o dipsiz kuyudan yukarıya el uzattın. Yukarıdan sana bir el uzanmayınca da hayal kırıklığına uğradın ama uzanmazdı. O kuyuya kendini sen attın, O kuyuyu sen yarattın. Kimsenin suçu yok.
Hayalindeki bir şeye sarıldın, hayalindeki bir şeye tutundun, aslında tutunduğun da sendin. Sen aşık olduğum dediğin anda yalnız kalmayı seçtin. Ben de yaşamıştım bunu.
İçimdeydi, yüreğimin tam orta yerindeydi. Şimdi anlıyorum ki, oradaki de bendim aslında,
ben kendimi bir yalana inandırmıştım.
Kim istemez ki bir yalana inanmak. Seni mutlu eden bir yalana inanmayı istemez misin?
Benim mutluluğum önemliydi, benim inandıklarım önemliydi, benim hissettiklerim önemliydi. Gözüm başka hiç bir şey görmedi.
Sonra bir gün gitti.
Gitti ve karşımda kocaman bir boşluk gördüm. Sonra bütün dünya bir ayna oldu sanki. Baktığım her yerde kendimi gördüm. Kendi kendime söylediğim yalanları gördüm. Canım acıdı, çok acıdı. Acıdı ama çok şey de kattı.
Anladım bir şeyleri, kendi kendime yaptığım şeyin farkına vardım. İnsan bir şeylere anlam yüklemek yerine, anlamlı bir şeylerin peşinden koşmalı. Bunu anladım. Yoksa kendi yüklediğin o anlamların altında kalıyorsun. Kendi kendine ağır geliyorsun. Kendi kendini yıkıyorsun.
Başka bir şey değil.
Öyle işte.
Aşk yalnızlıktır,
aşk kendi kendini yalnız bırakmaktır.

Telegram t.me/cinciva

yürek.

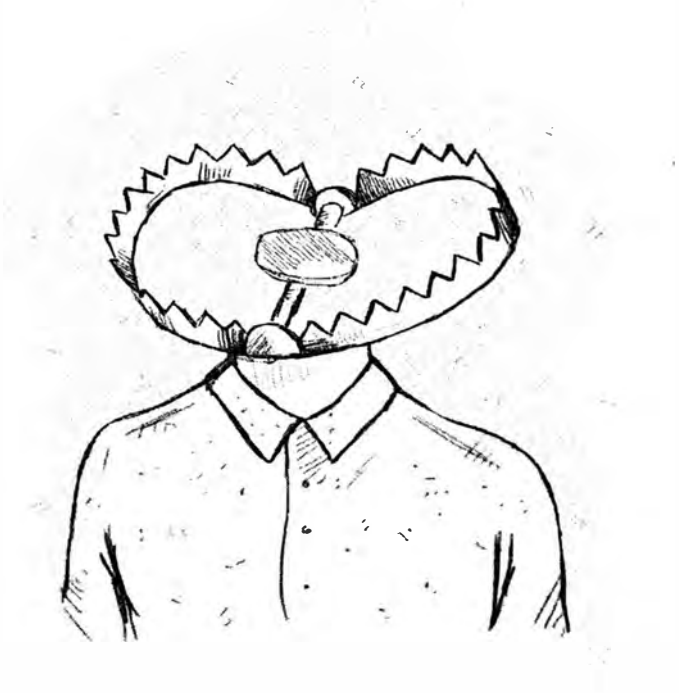
Terk etmem gereken çorak yerlerde, inatla bir şeyler yeşertmeye çalıştım, yeşermedi. Kimsenin çaresizliğinden kaçmadım, elimde olmayanlara güvenmek gibi pis bir huyum da vardır. Oldurmak için parçalara bölerim kendimi, yetebilmek için her bir parçamla farklı bir yere koşarım. Bazen olur, bazen olmaz. Sadece koşmak da dokunur elbet bir derde, deva olamaz belki ama okşar en azından, biraz da olsa iyi hissettirir.
Dilerim.
Bu hayattan çok şey dilerim kendi kendime, hayatın da, hayatımdakilerin de bundan haberi olmaz çoğu zaman.
Yorgun dönerim kendime başkalarından, başımı yine kendi omzuma yaslarım.
Hayat.
Bir gün sen de anlarsın, herkes anlar.
Gerçeklere acıktığım yerde yine umudu beslerim. Umut etmeye doymam.
Doymamalı.
Biliyorum, insanın en büyük hatası kendisi, en büyük düşmanı iflah olmaz umudu, en büyük cezası, birlikte yaşamak zorunda olduğu o serseri yüreği.
Henrik Ibsen diyor ki, "Ağaçtaki kuş dalın kırılmasından korkmaz. Onun güveni ağaca değil, kendi kanatlarınadır."
Biliyorum, insan tutunmak ister bir dala ve ne zaman bir dala tutunsa dal kırılır, kendi yaralanır.
Ama insan yine de en insan tarafına sarılıp, onunla kalmalıdır.

Telegram t.me/cinciva

yeniden.

Sonra ölüm gibi bir sessizlik giriyor araya.
Önce duruyor olduğu yerde, kendini dinliyor. Kayıtları başa sarıp sarıp dinliyor. Damarlarına ölümcül bir zehri zerk eder gibi.
O noktadan sonra hiç bir şey aynı kalamaz. O noktadan sonra sen yaşanmış olan şeyleri unutmuş gibi yapamazsın. O noktadan sonra sen sen değilsin.
Nokta kadar küçülttüğün senden çok daha büyük bir öfkeyi besledin içinde. Küçülttüğün kendinden dışarı taşan sen, sel gibi katar önüne seni, çiğner geçersin canını yakan ne varsa, kim varsa. Islak toprak kokusuna lime lime ettikleri etin de karışmıştır. Kokuyu içine çeker, kendini orada bırakır, kendi başına yola çıkarsın yeniden.
İnsan, her gün kendini gömdüğü yeryüzünde yeşerir yeniden.

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

özlemek de biter.

Unutulur derler. Unutulmaz.
Günün birinde bir yol ayrımına gelirim, gidişini hatırlarım. Sağanak bir yağmur yağar, herkesten gizlediğim gözyaşlarını hatırlarım. Sonra bakarsın bir gün mutlu olurum, küçücük mutluluklarda avuçlarıma bıraktığın o hayal kırıklıklarımı hatırlarım.
Bir kitapta, altını çizdiğim bir cümlede, her şeyin üstünü bir kalemde nasıl çizdiğini hatırlarım.
Ellerin gelir aklıma, bir başkasına nasıl dokunduğuna yanarım.
Belki de unuturum, dert etme.
Hatırlamak, neşter kesiği bir yalnızlığa tutunmak sanki.
Unutur insan iyileşeceğimi sanarak.
Sonra da adın geçer bir dost meclisinde, çıkar giderim.
Bir kuş kanatlanır içimde. Sonra o da düşer, gömülür içimde bir yere, sonra biter. Sonra sen de bitersin.
Özlemek de biter.

Telegram t.me/cinciva

bırak.

Sen sırt çevirince değil, sımsıkı sarınca gider.
Gitsin.
Zaten seven döner mi diye beklemez, dönsün diye beklemez, sadece bekler, öylece bekler, beklentisiz bekler. Çünkü sevmek yalındır, sevmek karşılıksızdır. Sevmek sadece sevmek için vardır.
Ama bir noktadan sonra sevmek de bitiyor işte. Aynı kişi için aynı yerde tek başına bekleyemiyorsun, gücün bir yere kadar yetiyor.
Anlarsın.
Sen aynı yerde kalsan da yerinde durmaz zaman.
Yüzünü unutursun önce. Sana herkes gibi geliyorsa artık, bitmiştir.
Sesini unuttuysan bitmiştir, kokusun verdiği bir his vardı, onu hissedemiyorsan bitmiştir. Gülerken gözlerinde parlayan bir ışık vardı, şu an karanlıktaysan bitmiştir.
O dokunduğunda bütün kötülükleri unuturdun, yaşadığın kabuslar aklından çıkmıyorsa, bitmiştir.
Her şeyi bırak.
Gittiyse bitmiştir.
Gittiyse zaten bitsin...

Telegram t.me/cinciva

gidenler üzerine kısa bir hikaye.

Sonra geri döndü.
"Keşke bitmeseydi" dedi.
Giden pişmanlığının altında kalır bir zaman sonra, biliyorsun.
"Geri dönüşü olmaz mı?" dedi, ne kadar ürkekti. Cevabın imkansızlığını biliyormuş ama söylemese bir felakete yol açacakmış gibi; çaresiz, mecbur ve az sonra yıkılacak köprüden önceki son çıkışı kaçırmış olmanın burukluğuyla.
O gidişin yükü ağırdı, o yükün altında kalmıştım uzunca bir süre. Bulanıklaşıp uzaklaşan anılar pişmanlıktan daha ağır bir yüktür. Hala oradaydım ben, o yükü taşıyordum, kıpırdayacak halim yoktu.
Kendimden bir mucize bekleyebildiğim zamanlar ne kadar uzaktı artık, ben bana ne kadar uzaktım böyle...
"Olmaz" diyebildim sadece.
Gittikten sonra dönen, bir gün yine giderdi.

Telegram t.me/cinciva

dost.

Goethe'nin ölümsüz karakteri Werther, kitabın daha ilk satırlarında kederle seslenir okuyucuya:

"Kader, tüm diğer dostluklarımı beni yaralaması için mi çıkardı acaba karşıma?"

Tanıdık bir yaradır bu. Zaman örtmez üzerini, iyileşse de sızlar. Sonra yenisi açılır. Bir döngüdür. Bir kere de olsa uğramışlığı vardır herkese, herkesin bir inanmışlığı, bir de yanılmışlığı vardır hayatta.

Pir Sultan Abdal'ın da yüreğine yer etmiştir aynı yara:

"İlle dostun bir tek gülü yaralar beni."

Telegram t.me/cinciva

Düşman yaralasa ne olur ki? Kabuk bağlar, iyileşir, geçer.
Dost diken de batırsa, uzatıp bir gül de verse oturur ağlarsın.
Yürek başka şey.
Bir yürek taşıdığını unutmamak güzel şey.
Unutan da aslında kendini yaralıyor, kendinden eksiliyor farkında olmadan. Bir gün farkına varsa da zaman köprüleri er geç yıkıyor. Gidecek yollar, gülünecek yüzler azalıyor. İnsan yüreğini unuttukça yalnızlaşıyor.
Bir hastane koridorunda ölümü hatırlamak gibi, hatırlamak ve geriye kalan her şeyi unutmak gibi. O süre zarfında sadece. Sadece o anda kalıyor hayata dair eriştiğin gerçek anlamlar. Sonra buharlaşıyor, zamanın hoyratlığına bırakıyorsun kendini dışarı çıkınca, yine, yeniden tükenmeye başlıyorsun.
Sahip olduklarının değerini o hastaneden dışarı çıkınca da unutmamalı insan. Her şey o binanın içindeki hissiyatla sınırlı kalmamalı oysa. Ölüm denen gerçeğin hatırlattıkları gibi. Hayatta neyin gerçek olduğunu anladığın o büyülü an gibi. Sahip oldukların her an elinden kayıp gidecekmiş gibi, bu gerçeği unutmadan yaşamaktan söz ediyorum. Çok zor olmamalı.
İnsan hatırladığı yüreğini sokağa çıkarmalı, çıkarıp dostlarına sunmalı, o yürekle yaşamalı ve onunla ölmeli.
Başka türlü nasıl insanım diyebilir insan?

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

mücadele.

Her şeyin boşuna olduğunu her şey uğruna mücadele ederek öğrendim.

Telegram t.me/cinciva

kalabalık.

Kalabalık beni sahiden sıktı.
Ben ikide bir böyle oluyorum. Bazen bütün insanları boynuna
sarılıp öpecek kadar seviyorum,
bazen de hiçbirinin yüzünü görmek istemiyorum.
Sabahattin Ali "İçimizdeki Şeytan"

Kalabalıklarda bulunmuş bir yalnızlık asla kaybolmaz.
Anlamak vardır orada, çok olanın aslında yok olduğunu çoktan anlamış olmanın verdiği ıssız bir huzur vardır.
Kalabalığın içine sinmiş kaba karmaşaya bir gülüş, farkına varamayanların yüzüne kimsesiz bir iç döküş vardır.
Yüreğinde böylesi bir yalnızlık saklıyken daha da uzaklaşırsın herkesten. Beklentilerin daha az, attığın adım daha sağlamdır artık.
Herkes bir yere savrulurken sen durur, yüzünü okşayan rüzgâra teşekkür edersin.
Yalnızlık senden daha sendir.

Telegram t.me/cinciva

yol.

Beni anlamak için bana gelmek zorunda değildin. Yola çıkman, hatta kendinden yola çıkman yeterliydi.
Buradasın, bu kapının önünde, hala kendi savaşındasın.
Ben yokum.
Birlikte yürünmüş yolların bir anlamı yok, üzülmenin, özlemenin, hatta incinmenin bile bir anlamı yok.
Ben yenildim. Seni o savaş meydanında zaferine terk ettim…

Telegram t.me/cinciva

insanoğlu yapayalnız, insanın bu kadar yalnız olabileceği hiç aklıma gelmezdi.*

"Kader daima, dışarıdan ruha temas etmeden çok önce kişinin ruhunda ve bedeninde dolaşmaya başlar. Kendinin farkına varmak, kendini savunmaktır ve çoğu zaman bu boşunadır. Ancak insan bütün bunları fark ettiğinde zaten artık her şey için geç olmuş demektir."

Zweig'ın çok sevdiğim kısa romanı Bir Kalbin Çöküşü'nde, yaşlı adam, Salomonsohn, yaşadığımız, yaşayacağımız çok bildik bir duyguyu temsil eder:
Onca çabanın ardından vazgeçmek.
Bir şeylerin boşuna olduğunu kabullendiğin, bir şeylerin seni aştığını ve istediğin gibi olması için kendini heba ettiğin onca şeyin, olduğu gibi kalacağını fark ettiğin, kollarının iki yana düştüğü ve artık bıraktığın o huzurlu an.

Telegram t.me/cinciva

Vakit geç olmuştur artık, onca savaşın ardından ruhun ve bedenin dışarıdaki her şeye gözlerini kapama ve uyuma vaktidir. Belki de hayatın anlamı budur diye düşündüm okurken, uğruna savaştığım, kavgalar verdiğim, kendimi delirmişçesine peşinde koşarken bulduğum bir çok şeyin aslında bir hiç olduğunu fark etmenin getirdiği çöküş, ve bu çöküşün ardından gelen o çabasızlık, sessizlik, dinginlik ve nihayetinde tükeniş…
İnsan yine de her şeye bütünüyle boş verebilen bir varlık değil; verilen savaşların anlamı yok değil.
Lakin olduramadıkları dönüp dolaşıp kendini vurduğunda, sahip olduğu her şey yüreğinden çalmaya başladığında, her şeyi bir kenara bırakıp, savaş meydanından ayrılıp kendi duvarlarının arkasına saklanmak zorunda insan.

Her çöküş gürültülü olmak zorunda değil.
İnsan kendi çöküşünü bir köşeden sessizce izleme hakkına sahip…

* *Bir Kalbin Çöküşü, Stefan Zweig*

Telegram t.me/cinciva

vicdan üzerine kısa bir hikaye.

Ses tellerine salıncak kurmuş
Sallanıyor sanki vicdan.
Gel o titreyen sesinden öpeyim,
İnsan yüreğinden.

Mahallede güzel bir park var, alabildiğine yeşil. Bolca boş bank bulabiliyor, ahenkli kuş ve çocuk seslerini, hatta kulak kesilirsen esmeyen rüzgarın sesini bile duyabiliyorsun. Ara sıra uğrarım. Hiçbir şey düşünmemek ve sadece mal mal etrafa bakmak için gider bir süre otururum orada bir bankta.
Hiçbir şey yapmamak da bir hikayedir.
Yaşlıca bir ağacın gövdesine sırtını vermiş, biraz da ürkmüş bir yavru kedi gördüm, karşısında da bir çocuk bağdaş kurmuş oturuyor. Karşılıklı bakışıyorlar.
Çocuğun yanına gittim, "karnı aç, ölecek gibi bakıyor" dedi.
Sesi titriyordu.
Gidip bakkaldan süt aldım, bir de küçük kap buldum. Kedinin önüne koyup bekledik içsin diye.
İçmedi. Bakmaya devam etti.
"Utanıyor," dedi çocuk, "gidelim abi."
Gittik.

Telegram t.me/cinciva

gidersen her şey biter, kalırsan sen bitersin.

Kalmak güçtür.
Hele ki karşında her hareketiyle seni uğurlayan biri varsa. Bazen sana git demezler çünkü dile dökemezler ne istediklerini. Sadece değersizleştirir, üzerler.
Git demezler ama sen anlarsın. Yol bitmiştir artık.
Yaşananlar yaşanmış, söylenecek her şey çoktan söylenmiştir. Bilirsin, bir kelimenin hiçbir şeyi değiştiremeyeceği dönüm noktaları vardır hayatında. Senaryo bellidir, gitmelisin. Gideceksin!
Ama kalırsın işte. Aklın ve kalbin savaşırken, aynı şeylerin yeniden yaşanacağını bile bile kalırsın olduğun yerde.
Adımların geri geri gider.
Zaman tek bir güzel anda sabitlenir.
Onun gülüşünde takılıp kalırsın.
Peki kendini nereye kadar üzebilirsin? Hangi noktaya kadar güzel bir gülüşe tutunabilirsin?
Kalmak daha zordur gitmekten.
Gidersen her şey biter, kalırsan sen bitersin.

Telegram t.me/cinciva

alacak.

Bilekler kırık, dizler yaralı, yüzler soluk, yürekte ağrı.
Bütün acımasızlıklarına, haksızlıklarına, umursamazlığına rağmen yine de hayatı ve bu hayatı yaşamayı savunuyoruz.

Bu hayattan alacaklıyız.

Telegram t.me/cinciva

dünya.

Dünya bize güzel haberler veren bir yer değil. Dünya bize her gün açlıktan ölen çocuklardan, çocuğunun önünde öldürülen annelerden, parasızlıktan intihar eden babalardan, haksızlığa ses çıkardığı için sesi kesilen insanlardan, işsiz gezen gençlerden, ilaç alamayan hastalardan, kuraklıktan, nükleer bombalardan, kesilen kafalardan, nesli tükenmekte olan pandalardan haber veriyor.
İnsanın da nesli tükenecek bir gün, bu kadar kötülük insanı da tüketecek.
İnsan yine de umut ediyor.
İnsan, kendine rağmen, umutlu yanını alt edemiyor.
Temiz kalan düşlerin uzanabildiği bir yerde, bugün kanadı kırılanlar bir gün mutlaka uçabiliyor.

Telegram t.me/cinciva

yalan.

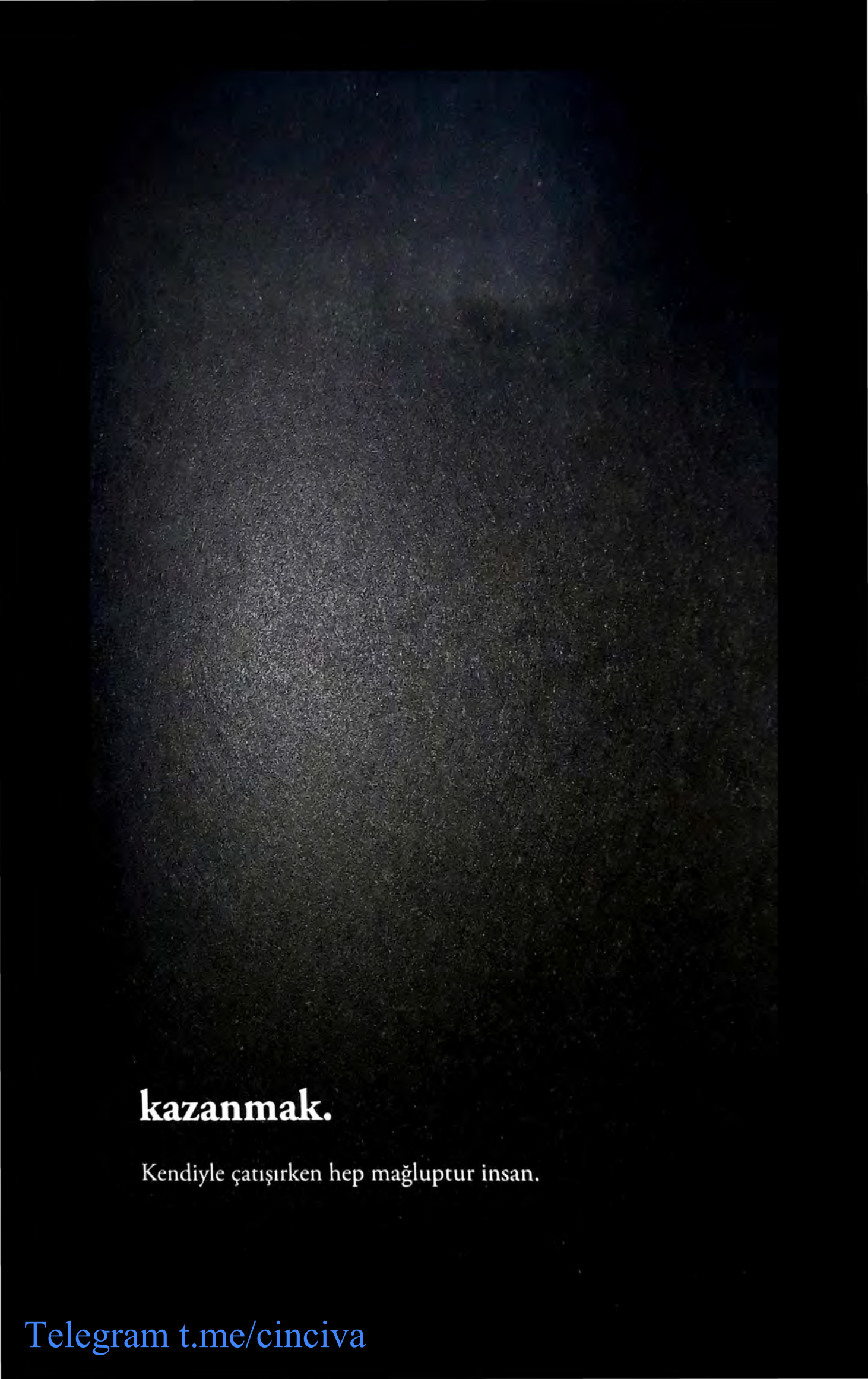
Düşüncelere işkence edilen bir çağda yaşıyoruz; eski neslin sahip olduğu misafirperverlik, mizah anlayışı, insanlık gibi niteliklerin, bu eğitimli ve üstün eğitimli yeni nesilde olmadığından korkuyorum.
James Joyce "Ölüler"

Geçip giden zaman, boyası dökülen duvarlar, kırışan yüzler, zor zamanda sıvışan iki yüzlüler...
Karşısında duramadığın her haksızlık, ortağı olduğun her yalan, her köşe başında bir şarlatan ve kayıtsız kaldığın her bir talan!
Bütün bunlar örerken yaşamı, sen çözülüp teslim mi olacaksın?
Elin kolun bağlı mı duracaksın?
Şaşırmak insan olmaktır, şaşırmayacak mısın?
Zaman ve yoğurduğu insan seni sana hapsederken, bir duvar dibine çöküp kendi yok oluşunu seyre mi dalacaksın?
Bir yalana yenilip, doğrularını sahipsiz mi bırakacaksın?

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

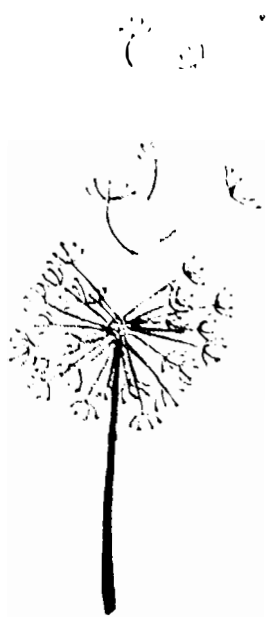

Telegram t.me/cinciva

ben.

Kendimi anlatmaya çalışmaktan ve beni buna mecbur bırakanlardan çok sıkıldım.
geldiğim noktada azalmanın iyileştirici gücünü hissediyorum.
Azalmak.
İnsandan azalmak, yoran düşüncelerden azalmak, kibirden, sitemden, bencillikten, çok bilmişliklerden azalmak.
Bu çoğalmak demek.
Çabanın daha soylu bir anlamı vardı yüzyıllar önce, yaşadığımız çağın anlam tecavüzüne kurban gitti o da.
İnsana ve insanın dayattığı çabalarıma bakıyorum ve içimden geçen ilk cümle şu oluyor.
Usandım içinizdeki o sonsuz "ben" sevginizden.

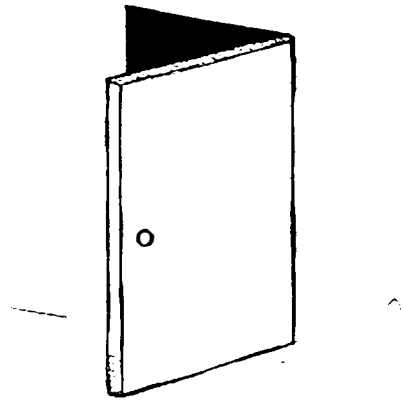
Telegram t.me/cinciva

duru.

Duru insanları özlüyorum. Konuştuklarına yalan sürmemiş, bakışları beklentisiz, sana bakınca gözleri parlayan tertemiz insanları.
Memleket havasını ciğerlere çeker gibi sarılmak ve asla bırakmamak onları…

Telegram t.me/cinciva

giden.

İnsanlarla arama mesafe koymayı oldum olası sevemedim. Değişen koşullar ya da olası çıkarlar değildi bunu belirleyen, yüreğim kal diyordu, ben de kalıyordum.
Çoğu zaman anlam veremedim, neden uzaklaşmayacaktım? Birileri benden giderken ben neden aynı yerde kalacaktım?
Mesele yüzleşmekti belki de, yüzleştirmekti.
Senden giden bir gün mutlaka dönüyordu ve döndüğünde, aslında gidenin bizzat kalan olduğunu görmesi gerekiyordu.

Telegram t.me/cinciva

artık çok geç.

İnsan eksiktir, tamamlanamaz.
İnsan herkesten önce kendi kendini eksilttiği için, kendi kendini tamamlayamaz.
Her şeyin tamam olduğunu zannedersin, tüm sevdiklerin yanında, mutlusun. İstediğin zaman, istediğin yerde, istediklerini paylaşabiliyorsun sevdiklerinle. Bu, çok büyük bir nimet. Bunun farkındasın ama eksik olan bir şey var. Günün birinde eksileceksin ve bunun farkında olmadan yaşıyorsun hayatı. İnsan eksik ya da eksilecek yanıyla baş edemez, bu düşünceyi yüreğinde taşır ama aklında ona yer veremez. "Aklın en büyük iyiliğidir bu. Unutur. Bir gün yaşayacağını bildiğin kayıpları unutursun. Bu sayede devam edersin, başka türlü tökezler, düşersin.
Şimdi sevdiklerinle birliktesin, o sevgiyi yaşıyorsun, o sevginin tamamlayıcı gücünü iliklerinde hissediyorsun, hissettiriyorsun, evet.
Ama dile getirmiyorsun.
Neden?
Tam zamanı şu anken, sevgini neden dile getirmiyorsun?
Onların hep yanında kalacaklarını mı zannediyorsun?
Bir gün tüm dünyaya güle güle deyip gideceğiz hepimiz. Ve sonra gidenlerin ardından diyeceğiz ki,
"Seni seviyorum. Bunu söylerken karşımda olmanı isterdim ama değilsin. Evet duyuyorsun biliyorum, buna inanıyorum. Daha güzel bir alemdesin ve duyuyorsun beni. Ama ben seni görürken söylemek isterdim, gözlerinin içine bakarken söylemek isterdim. Seni seviyorum baba."
Bu yüzden, bir gün eksileceğini unutsan da, sevdiğini söylemeyi unutma.
Çünkü en uzakta sandığın zaman birden yanına vardığında, söylemek içim artık çok geç oluyor.

Telegram t.me/cinciva

sen inandıkça hayat kazanamaz.

Hayallerine asla ulaşamayacaksın, hayat sana bunu vermeyecek. Vermedi. Vermez!

Tanıdığın kimseye de vermedi zaten. Hepsi her gün gözünün önündeler, annen, baban, dayın, amcan, kardeşin, apartman görevlisi, bakkal, manav, kasiyer, hepsi. Hepsinin en az bir hayali vardı. Ama ulaşamadılar. Hayat onlara o şansı vermedi. Sana da vermeyecek. Öyle düşünüyorsun. Haklısın da.

Ama hepsinin bir hayali var. Hala bir hayalleri var. Ve devam ettiler, devam ediyorlar, devam edecekler. Bugüne kadar gerçekleşmediyse bile, devam edecekler. Hayal kurmaktan vazgeçmediler. Asla vazgeçmeyecekler!

Etrafına baktığında hayal kırıklıkları görüyor olabilirsin. Başarısızlıklar görüyor olabilirsin. Yıkımlar görüyor olabilirsin. Ama bütün bunlara baktığında, neyi gördüğün önemli, hangi mesajı aldığın önemli. Çünkü hayat vermemeye devam edecek. Bunu değiştiremezsin. Onun işi vermemek, onun işi, senin hayallerine ulaşmaman için elinden geleni yapmak.

Sen isteyeceksin, sen inat edeceksin, sen inatla hayallerine sarılıp, hayallerinin peşine düşeceksin.

Hayatı değiştiremezsin.

Sen istemeye devam et, hayal kurmaya devam et. Hayallerini bir gün gerçekleşeceğine inanmaya devam et. Çünkü, hayat sana istediklerini vermeyebilir ama her şeyini alamaz senden.

O vermedikçe, senin önüne engeller koymaya devam ettikçe, sen hayallerine sarılmaya devam et, o hayallere bir gün mutlaka ulaşacağına inanmaya devam et.

Çünkü sana hiçbir şey vermeyen hayat, en azından inancını alamaz senden.

İnanmak güçtür. Sen inandıkça hayat kazanamaz.

Telegram t.me/cinciva

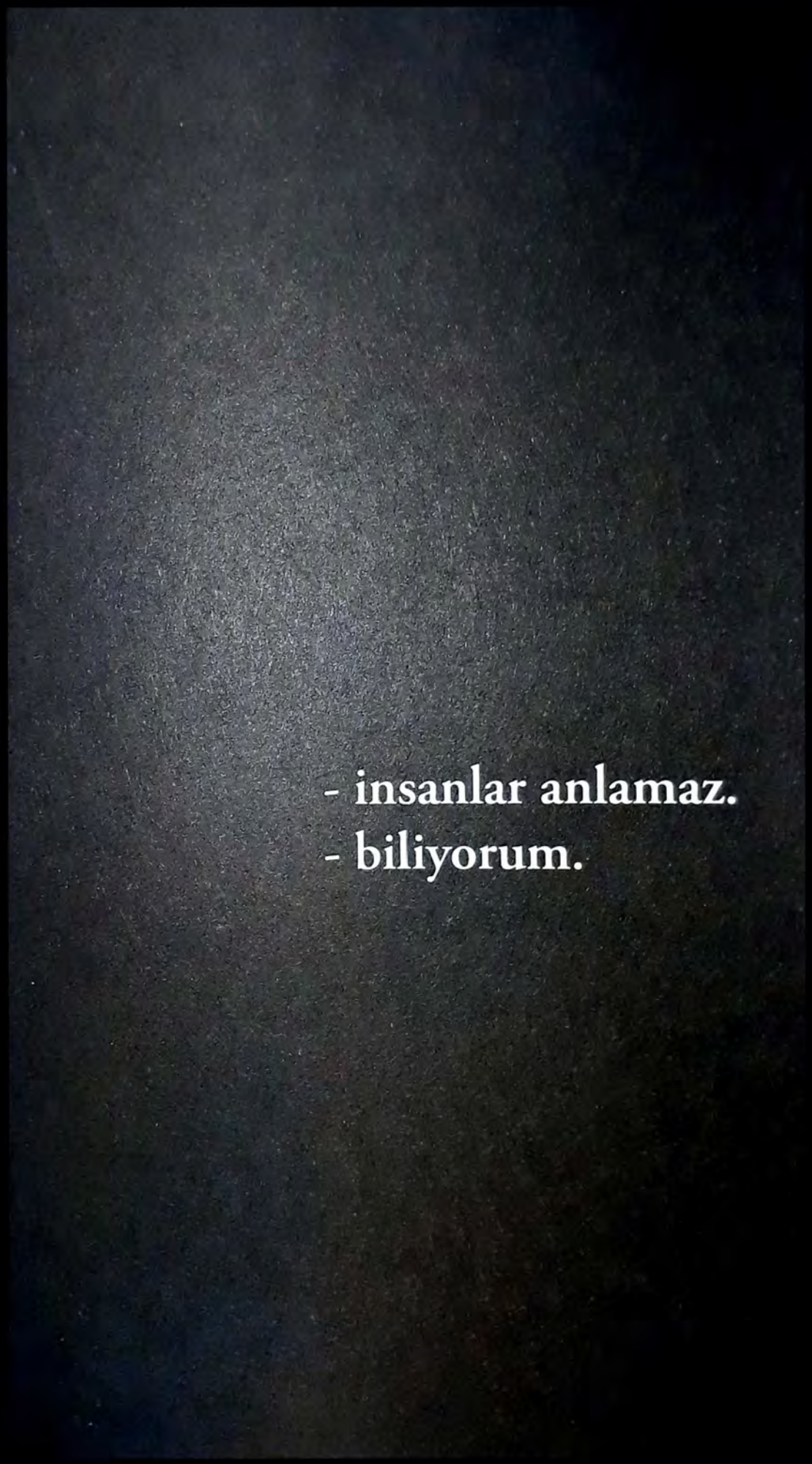
anayurt oteli.

"Ne çok yalan söyleniyordu yeryüzünde; sözle, yazıyla, resimle ya da susarak."

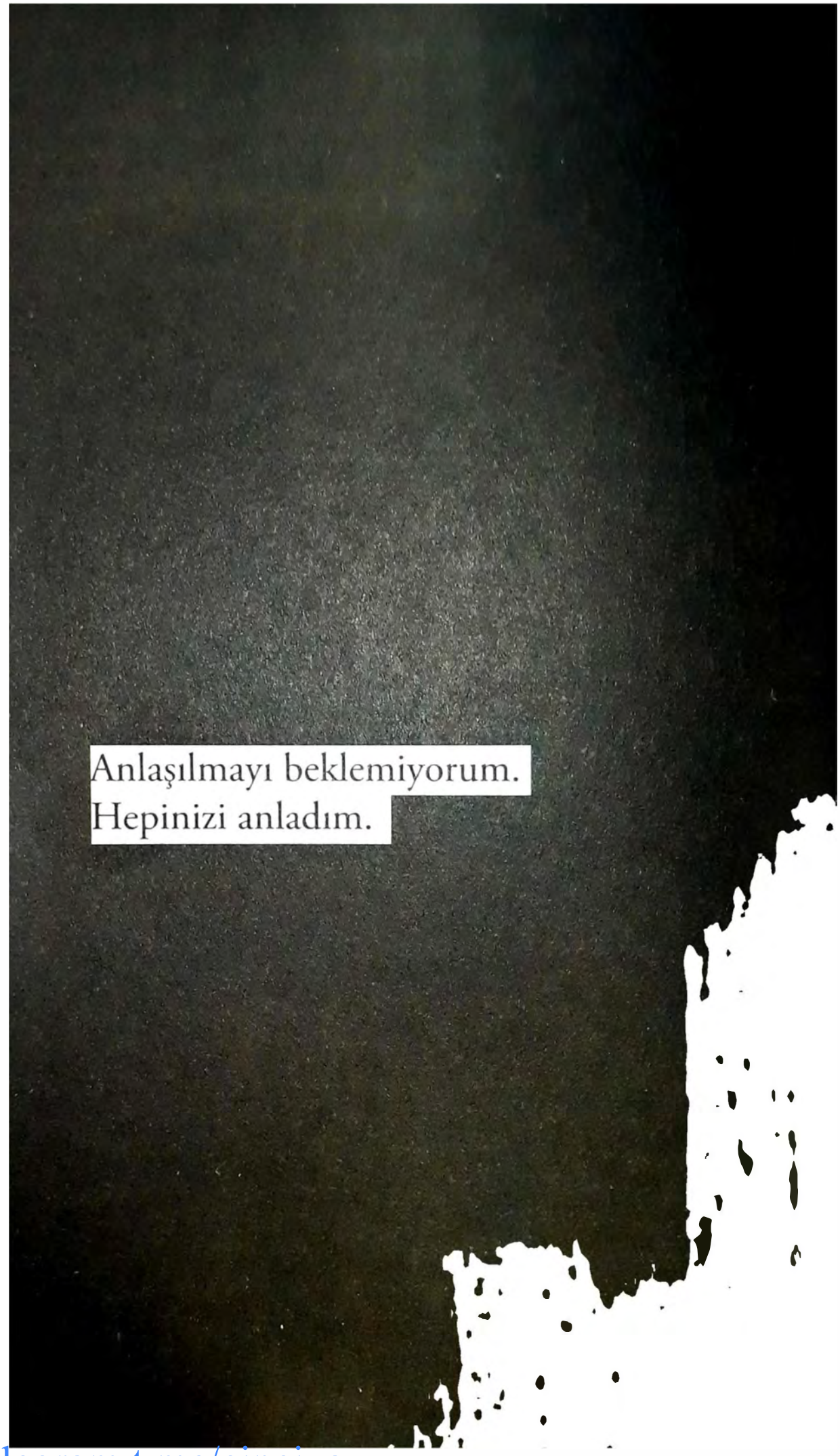
Yusuf Atılgan'ın insan ruhunun en karanlık köşelerine kadar indiği, o karanlık duvarların boyasını sıvasına kadar sıyırıp çırılçıplak bıraktığı muhteşem romanı Anayurt Oteli'nde, bir sinema çıkışı sıradan bir anda sarf edilen bu sarsıcı cümlede takıldığım yer, susarak yalan söylemek meselesiydi.
İnsan susarak nasıl yalan söylerdi?
Kabullenmek mesela, canını yakan her şeyi kabullenip seni acıtmasına müsaade etmek kendi kendine söylenen bir yalan olabilir.
Etrafını yalanlar kuşatmışken susmak da aslında yalan söylemektir.
Bir yanlışını içinde gizlemek, susmak ve yüzleşmemek de yalan söylemektir.
Sadece izlemek, bir televizyon ekranına sessizce bakıp, bombalanan insanları, yabancı sularda boğulan çocukları, tecavüz edilen, öldürülen kadınları izlemek, ruhun siyaset denen zırvaya nasırlaşması, duyduğun yalanların kulaklarını tırmalamaması…
Sadece izlemeye alışmak ve başka hiçbir şey yapmamak. Yapamamak…

Bu da susarak yalan söylemek değil mi?
Belki de değildir.
Bu söylemek değil, yalanı bizzat yaşamak demektir.

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

bir eflatun ölüm.*

"Söylenmemiş sahipsiz bir şarkıyım" dedi birdenbire.
Bir süredir susmaktaydık. Bir süredir mal mal şömineye bakmaktaydık. O geceye bir kelime bile ilişemeyecek gibiydi. Belki de ruhum sessizliğe gebeydi, evrenden kelimesizlik umuyordum sadece. Bir geceliğine körelmiş, bir anıya, bir tutkuya ya da bir yaşanmamışlığa değmemiş, bileylenmemiş bir dilsizliğe acıkmış gibiydim.
Sessizliğin bir kardeşi varsa o da sahipsizliktir.
Sessizliği sahipsizlikle yırttı. Bir kelime bir ana tahakküm edebilir, insan bir kelimeyle bir özlemi bertaraf edebilir. Cümlenin tesiri altındaydım. Sessizliğe olan özlemim yerini pas tutmuş anıların zımpara işçiliğine bıraktı. Beni kanırtan kaba hatlarını yumuşattım, bütün kabahatleri peşinen üstüme aldım, ona seni anlattım.

"Orada duruyorsun," dedim, "terk edilmişliğinde buluşuyoruz."
"Senin hikayeni bilmek isterdim, " dedi.
"Susuyorum ya," dedim, "daha fazla ne anlatabilirim?"

Sonra yine sustum.

Şöminenin yanında uyuyordu.

Sabahın ilk ışıklarında kalktım, anıları kapıya süpürüp, çekyata kıvrıldım.

** Bir Ezginin Günlüğü şarkısı.*

Telegram t.me/cinciva

uzaklara dair.

İnceliklerin yüzünde tokat gibi patlar hayat.
Fırsat tanımak ve yanılmak en kötü alışkanlığı insanın. Anlayış dilenmeyi de bırakalı çok oldu. Anlaşılma ihtiyacının yerine çekirdek çitlemeyi koydum, bir de uzaklara bakmayı.
Uzaklara bakabildiğin kadar uzuyor ömür. Kendini dinlediğin kadar anlaşıldığını hissediyorsun.
Uzaklar seni sana yaklaştırıyor, seni seninle bırakıyor.
İnsan öyle değil. Yanına sokuldukça zehirliyor insan, tüketiyor. Kelimeleri ölçmüyor, incittiği yeri okşamıyor.
İnsan acı veriyor.
Herkesten ve her şeyden soyutlanmak değil bahsettiğim. Yapayalnız kalmak, insanlardan uzaklaşmak değil.
Kendine yaklaşmalı, önce kendini duymalı ve bunu yapabilenlere açmalı kendini insan.
Tamamlanmak. Tam olarak bu.
Hep eksik, hep yarım halimizle sarılmaya kalkıyoruz birbirimize, çok eski kırgınlıkların çok keskin kıymıkları batıyor kalbimize.
Buna engel olamayız.
Tamamlanmadan olamayız.

Telegram t.me/cinciva

atasözü.

Azla yetinmenin yüceliği üzerine tonla atasözü varken, çoğu götürenlerin alçaklığı üzerine pek de kelam yoktur aslına bakarsan. Bu atasözü meselesine pek de itibar etmiyorum bu yüzden.

Telegram t.me/cinciva

mutsuzsun,

Çünkü seni delirten ama deliliklerine tahammül edemeyen bir hayatı yaşıyorsun.

Telegram t.me/cinciva

teşekkür et.

Yüreğini dinle ama aklını kullan
Gerçekten tanımadığın bir insana şans ver ama hemen bağlanma.
Biten bir ilişkinin ardında izler kalmışsa, hala bir şeyler kaldıysa içinde, sırf onu unutmak için başkalarına koşma, daha çok acı çekersin.
Seni tamamen sildi mi, yüzüne bile bakmıyor mu? Sen de sil, sen de bakma. Ondan aşağıda değilsin, kendi halinde yaşa acını ama belli etme kimseye, gururunu unutma.
Kendi gururunu kendi ayaklarının altına alırsan, başkalarını boş ver, sen kendi kendini hiçbir zaman affetmeyeceksin emin ol. Kendine bunu yapma.
Yaptığın bir işe, kurduğun bir ilişkiye, sarf edilen bir cümleye yalan değmişse, ondan hayır gelmez kolay kolay, uzak dur.
Klişe olacak ama, verdiğin değeri hak etmeyenleri tek kalemde sil, çünkü o cümlenin içinde hiç olmadın ve olmayacaksın.
Hedeflerin vardır hayatta, ulaşırsın ulaşamazsın, Allah bilir. Sen emek ver, onurunla çabala, hırsa, kibre, yalana, iftiraya düşme yeter. İnsanın varacağı en nihai hedef kendi içinde gizli iyiliktir, bilgeliktir unutma.
Bu hayatta sevilmeyen bir tek sen değilsin, dünyayı başına yıkma. Düşünsene "seni sevmiyor" kim bilir onu da kimler sevmedi ki bu kadar sevgisizleşti. Sen sevgide kal, sevgiye

Telegram t.me/cinciva

inanan seni kaybetme yeter ki.
Değerlisin. Herkes kadar.
Kendini kimseden üstün görmeyecek kadar da mütevazisin biliyorum, kendini kimseden aşağıda görecek kadar acımasız da olma kendine.
Başkaları için karşılık beklemeden yaptıkların, yüzüne en azından bir tebessüm olarak bile geri dönmüyorsa, yapma. Biraz da onlar çabalasın.
Sahip olduğun güzel insanları çantada keklik sanma, hep orada olurlar sanma. Her sevgi emek ister, emek ver, o güçlü bağlar daha da güçlensin.
Pencereyi aç şimdi, gecenin karanlığına bak. Aya bak, yıldızlara bak, karşı pencereden yayılıp karanlığı delen ışığa bak. Sabah doğacak güneşi şimdiden duyumsa.
Gülümse.
Hala iyisin, hala iyiliktesin ve hala ayaktasın.
Teşekkür ederim sana.
Sen de teşekkür et kendine.

Telegram t.me/cinciva

sen mutlu olamazsın.

Almaya alışıp vermeyi unuttuysan. Hırsların paylaşmanın önüne geçtiyse. Bir çiçeğin üzerinde bir arıyı
görmek, bulutlardan şekiller türetmek, herhangi birinin herhangi birine gülümsediğini görmek ve
daha nice küçücük detayları bu hayatın artık heyecanlandırmıyorsa seni.
Kelimelerden çok rakamlar geçiyorsa gözünden.
Aleni bir adaletsizliğe çıkmıyorsa sesin. Bu dünyaya kırılmıyorsan bir masum öldüğünde, seni sen
olarak sevmeyenlerin arasında her gün bir başkasına benziyorsan, yüreğinin orta yerine gelip
oturmuyorsa bir dostun sitemi, uzun yürüyüşler bir bankta oturup saatlerce insanlar izlemeler, hiçbir
şey yapmadan sadece durup düşünmeler ya da yerli yersiz ve de sebepsiz gülüşmeler,
çay ve simit,
yosun kokusu,
bir yağmurda ıslanmak
ya da yağmur sonrası toprak kokusu.
Bütün bunlar çekip gitmişse hayatından.
Ve en acısı da bütün bunların yokluğunu artık fark edemez olduysan,
çok üzgünüm dostum,
sen mutlu falan olamazsın!

Telegram t.me/cinciva

boş ver.

Bazı şeyleri kendin için yaparsın, istediğin için, sence iyi olduğu için, seni iyileştirdiği için.
Anlamazlar. Müthiş y.vşak bir zamanda yaşıyoruz, anlatamazsın. Herkes her şeyi o kadar başka bir şey için yapar olmuş, herkes her yere bakmaktan o kadar unutmuş ki kendi halini...
Bir şeyleri aslında sadece sana iyi geldiği için yaptığını anlamazlar işte.
Bana ne!

Anlamasınlar be!
Onlar anlamıyor diye en azından kendine anlatmayacak değilsin ya...

Bırak dışlasınlar, bırak kenara itsinler, bırak seni, sen sanki başka bir dünyaya aitmişsin gibi, misafirliğe gelmişsin, keyfin yerindeymiş de birdenbire herkesin uykusu gelmiş gibi hissettirsinler. Anlamasınlar, dinlemesinler, hiçbir iyi niyet için çaba sarf etmesinler. Sahip olduğunu korumak hırsıyla kendine bile yabancılaşmış, bütün aynaları kırmış, kulaklarını tıkamış, derisi nasır bağlamış o ürpertici hali kalabalıkların, o çıldırtan hisle sarmalanmış bir çıkmaz sokak.
Ve o ürkek, o canım adımların senin...
Tanıdın mı o hissi?
Yeterince tatmadın mı?
Tanıdın. Tattın.
Öyle ya.
Boş ver.
Belki de kenara itilmek kötü bir şey değildir. Bir zamanlar parçası olduğun kepazeliğe bakıp, kendine yeni bir sen armağan edersin.
Boş ver.

Telegram t.me/cinciva

olmayacak.

İçimde kalan ne çok şey var. Miktarı azalmıyor. İçimde kalan bir çok şeyi zamanla içimden uğurladım aslında, bir çok defter zamanla kapanır. Ama hayatın bir denklemi var. Ne kadar yara kapanırsa, en az o kadarı açılıyor. Hayat bir gardiyan gibi başında. Derin bir oh çekmeye iznimiz yok gibi hayatta. Ve böylesi bir hayata dair ne çok umut besliyoruz, ne çok yol yürüyoruz. Besledikçe aç kalıyoruz, yürüdükçe yerimizde sayıyoruz, işimizdeki borç defteri kapanmıyor, bir sayfayı bir diğeri kovalıyor. İçeride lök diye oturan şeyler kalkıp gidene kadar onlarcası daha gelip yatıya kalıyor. Tonlarca ağırlığın altından kalksan da hafiflemek diye bir şey yok, ağırına gidecek bir şey illa ki bulunuyor. Sisyphus'un laneti bu. Olmayacak biliyorsun, yine de hazırsın olmayacaklar uğruna ölmeye.

Telegram t.me/cinciva

keşke.

Sen...
Ne bileyim.
Çay ve simit, hafta sonu çizgi filmleri, babamın kardan adam yapması, benim elimde havuçla koşmam…
Bunlar hep muhteşemdi ama sanki eksik de gibiydi, yıllarca öyle hissetmiştim. Sen gelince çay ve simit, çay ve simit gibi olmuştu. Hafta sonu sabahları çizgi film izlerken annemler uyanmasa da olurdu. Kardan adamın üzerine yağmur yağsa canım yanmazdı.
Sen gelince bir puzzle tamamlanmıştı, ben bir daha eksilmeyecek gibiydim.

Çok uzattım biliyorum.
Keşke gitmeseydin sen.
Gelmiş gibi yapmasaydın ya da…

Telegram t.me/cinciva

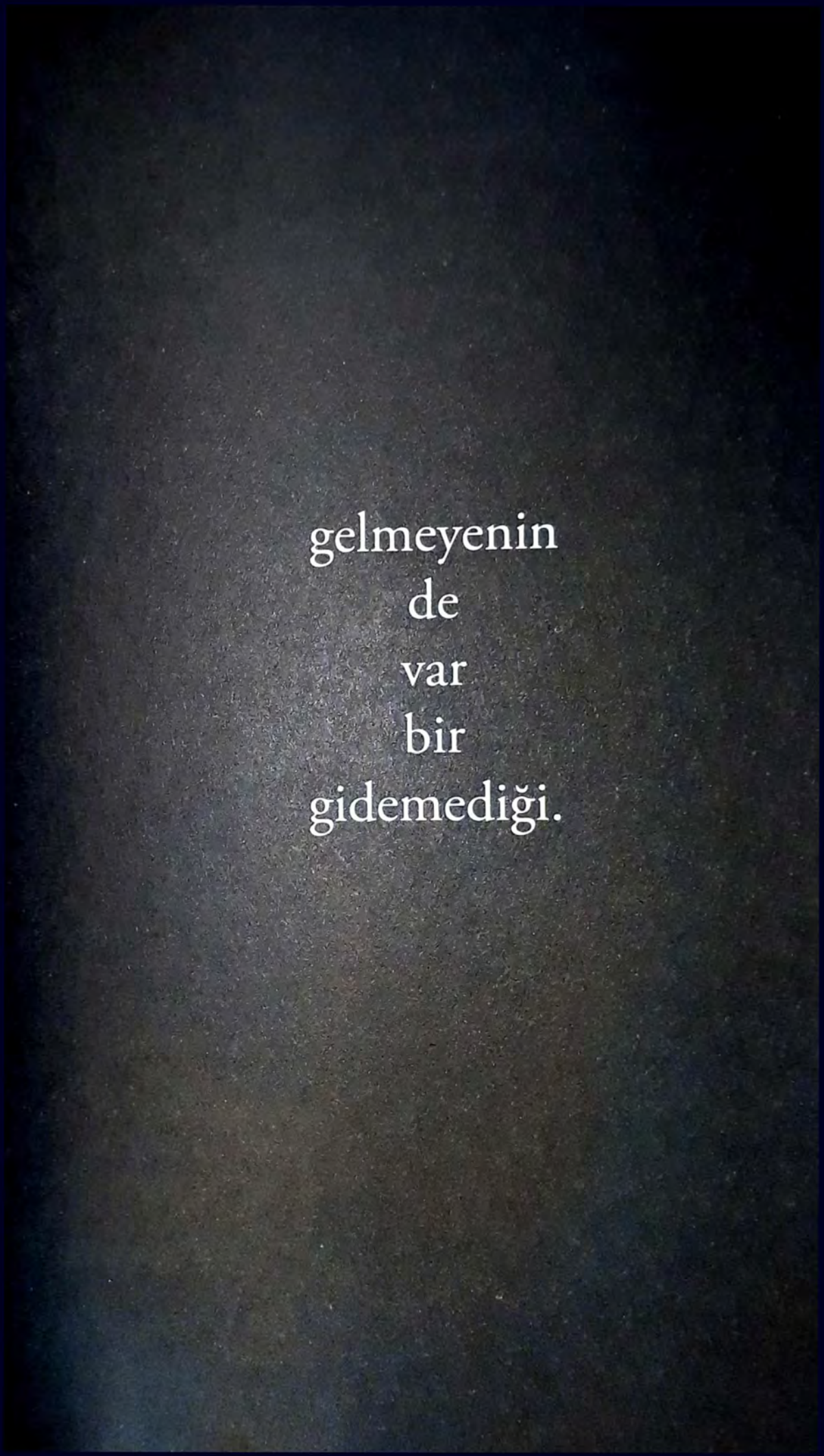
kalabalık.

Etrafındaki sesler çoğaldıkça içinde susuyor bir şeyler. Seni sevdiğini söyleyenler arttıkça artıyor sevilmeme hissi, sana ihtiyacım var diyenler kadar vazgeçiyorsun anlaşılmak çabasından. Her iyi niyet bir beklenti, her tebessüm bir öfke, her hata bir infaz sizin dilinizde.
Görüyorum şimdi çırılçıplak bir Küçük İskender dizesine gizlenmişsiniz;
"Siz, su kadar yalnız değildiniz
Bir gece tüm gölgenizle ömrümün önüne geçtiniz"
Ve gülüşleriniz…
Ansızın kulağımda, ağlayan bir yetimin sesine dönüşüyor yerli yersiz gülüşleriniz.
Sensiz olmaz cümlesine tek başına sığabilmektir yalnızlık. Plastik sevgileri oluruna bırakmayacak kadar yaşamışlığım da var yanılmışlığım da.
İnkar etmiyorum. Sustu kalbimde bir şeyler.
Kendim dahil kimseye söyleyecek sözüm kalmadı. Halden anlamaz bir zamana düştük. Çok anlatmak tüketti anlamları.
Yanılmak ama vazgeçmemektir ısdırabın kimyası. Fazlası zarar.
Bu kadar yanılmak hepimize fazlaydı.
Ve çıldırmışçasına büyürken büyük bir yanlışlık, bende bir ben sessiz sakin azaldı.
Mutluluk diyorum, bu kadar basit olmamalıydı.

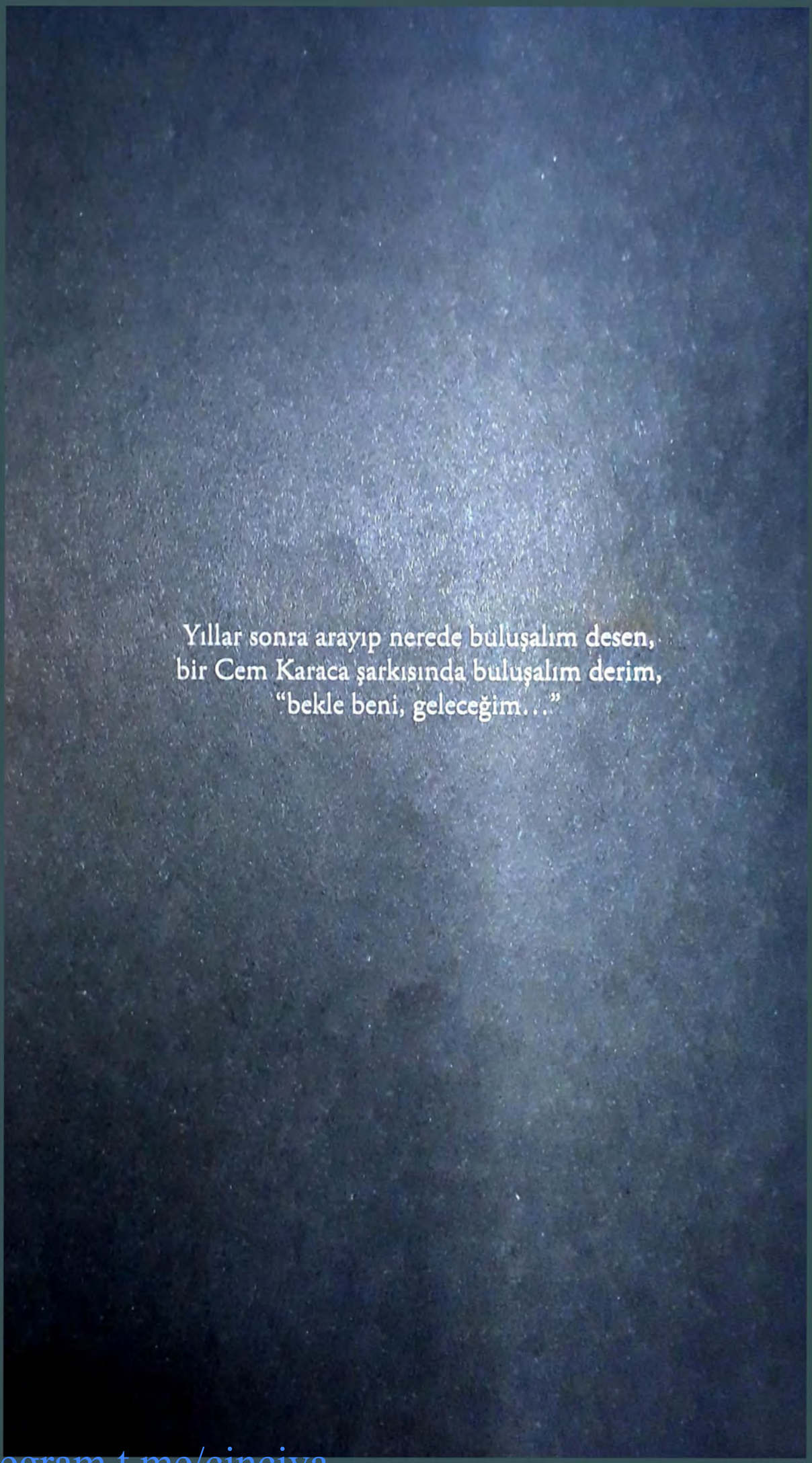
Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

acında kaybolma.

Çok uzun bir yol var önünde.
Sonsuz kaybedişler, bitmeyen bekleyişler, nereye varacağı belirsiz yürüyüşler var. Bir de güzel günler var. O günlerin bir gün geleceğine dair inancın var. İnancın olmalı, hep olmalı.
Gökyüzünün maviliğine dalıp gidebilmek de kazanmaktır.
Her yenilgiye başka bir hayal ile direnmek de kazanmaktır.
Beklenen gelmese de gelecek olan elbet vardır.
Ve yürümek, birileri çelme atarken yürümek daha anlamlıdır.
Acılara da izin ver, onlar da aksın, varacağı yere varsın.
Kulak ver Mevlana'ya.
Kalbin bir gün seni sevgiliye götürecek.
Ruhun bir gün seni maviliğe taşıyacak.
Sakın acında kaybolma.
Bil ki çektiğin acı bir gün dermanın olacak.

Telegram t.me/cinciva

iyi ki.

Yapmayı özlediğim kadar yapmayı istediğim şeyler var. Bugüne tanıdığım kadar insan tanıyamam yeniden, orası kesin, çünkü bunun için fazla yorgunum. Yine de biliyorum ki bir çok insanla tanışacak ve daha önce yapmadığım bir çok şey yeniden yapacağım. Hayat bir yapabilme telaşından ibaret. Her şeyi yapmış olmak gayesi gibi bir tür manyaklığı besliyoruz ruhumuzda.
Oysa yapmamak da güzeldir.
Hiçbir şey yapmadan saatlerce oturup kendimi dinlediğim anları özlüyorum.
Ve o anlarıma eşlik eden, yanımda hiçbir şey yapmadan, konuşmadan, anlatmadan, bir şeyler yapalım manyaklığından sıyrılmış, yanımda öylece durabilen insanların değerini çok daha iyi anlıyorum.
İyi ki olmuşlar hayatımda.
Hayatta her şeye yetişemeyeceğini anlamış bir insanın dinginliğinden daha değerli neye sahip olabilirsin ki?

Telegram t.me/cinciva

buradayız.

Tutarlı insanları seviyorum. Sevgisinde, nefretinde, sevincinde, öfkesinde…
Şartlar ya da çıkarlara göre savrulmayan, bir uçtan diğerine ışık hızında geçmeyen, hatta geçemeyen, ruhu buna müsait olmayan insanları seviyorum.
Zorlamadan. Zaten böyle olduğu için böyle davranan insanlar.
İçten, duru, samimi. Ve de basit.
İnsan denen karmaşanın içinde basit kalan, duygu ve davranışlarını basit doğrularla yaşayan o temiz insanlar.
Kaybederken bile tutarlı, kazanmak için kendinden kaçmayan insanlar.
Şimdi boş sokakların duvarlarında sesleri yankılanıyor onların.
Buradayız, merak etme.
Dünya üzerimize de devrilse, buradayız, aynı düşte…

Telegram t.me/cinciva

güç.

Sen bir deneme tahtasısın.
Ve hayat bütün gücünü senin üzerinde deniyor. Deneyecek!
Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan, durmadan bütün gücünü senin üstünde deneyecek bu hayat. Her gün daha sert vuracak. Aldığın nefesi, içtiğin suyu, aldığın lokmayı burnundan getirecek. Yaşadığın her güne lanet edeceksin. Ve sonunda dayanamayıp pes edeceksin.
Pes edecek misin gerçekten?
Hayatın ve başkalarının deneme tahtası mısın sen?
Bu rolü kabul mü edeceksin? Bu kadar mısın sen?
Senin de söyleyecek bir sözün yok mu hayata? Onun vurduğu darbelere karşılık verecek kadar cesaretin yok mu?
İyi bak yüreğine, yüreğini karanlığa terk etme.
Yüreğinin en derininde en ücra köşesinde, sesini duyamadığın ama senden daha cesur bir sen var. Hayatın o sesi bastırmasına izin verme.
Sen hayattan daha güçlüsün.
Güç dediğin şey, para, pul, makam, mevki, imkan demek değil sadece.
Güç nefret dolu bu hayatta sevgi dolu kalabilmekte.
Düşene tekme atanların arasında, düşene el uzatabilmekte.
Herkes herkese sağırken, durup dinleyebilmekte. İnsan kalabilmekte güç. Güç yürekte.
O yürek de sende!

Telegram t.me/cinciva

hiç.

Mükemmel falan değilim. Olmak istediğim de yok. Herkes bunun peşinde, herkes her şeyin peşinde. Bırak olsunlar.
Bırak her şey onların olsun. Her şeye sahip olduklarında, mükemmel olacaklarını sansınlar. Her şeyin, hiçbir şey olduğunu anlatmak çok zordur. Anlatmak zaten başlı başına bir yorgunluk.
Ben sustum.
Yaşamak, sadece yaşamak, fazlasıyla öğretir her şeyi zaten.
Zamanla herkes öğrenir.
Zaman herkese öğrenmesi gerekeni öğretir.
Ben bu hayattan sadece huzur istiyorum.
Her şey herkesin olabilir, herkes istediğini alabilir. Herkes mükemmel olabilir, mükemmel bir hayata sahip olabilir. Bunun için canla başla kendilerini parçalaya parçalaya, oradan oraya koşabilir herkes.
Ben sadece huzur istiyorum.
Sadece huzur.
Biraz tebessüm. Biraz gökyüzü. Biraz yağmur. Sonra sıcak bir bakış, birazcık da anlayış. Yaşıyorum demen için bunlar yeterli. Aslına her şey, hiç sandıklarımızda gizli.

Telegram t.me/cinciva

duy.

Duy sesimi.
Bu hayatta her şey, herkesin frenidir. Herkes, her şeyden önce kendisinin frenidir.
Gerçek bu. Gerçek yok.
Gerçek diye bir şey yok.
Gerçek, en tatlı rüyan, en acı hatıran.
Bugün var, yarın yok...
Sen varsın. En derininde senden bir tane daha var.
Tanı onu. Yüzleş onunla.
Yoksa karanlığa hapsolursun.
Olduğun yerde kalır, kıpırdayamazsın.
Acıtırlar seni, kırılırsın, toparlanamazsın.
Kendinden uzaklaştıkça dağılır insan.
Git ona, kendi karanlığına adım at, tanış kendi karanlığınla.

Korkma. Sakın korkma....

Telegram t.me/cinciva

bir gün mutlaka.

Ve elbet
sesi çıkar duyulmayanın,
unutulan hatırlanır eski bir hatırada,
uyutulan gözlerini açar,
umudu çalınan yenisini bulur tırnaklarının arasında.
Başı önde yüreğini ortaya koyanlar var bu hayatta.
Dilinde çıkarsız kelimeler,
cümlelerinde bir mahcubiyet hissi,
tenimde saklı yenilgiler karşında
yüzünde kırışıklıklarla gökyüzü bir ayna…

Kaldır başını, bak!

İyi olmak da kazanacak mutlaka!

Bir
gün
mutlaka!

Telegram t.me/cinciva

neden?

Sana bir kereliğine verilmiş bir hayatı hoyratça savurmak neden?
Her yalana aldanmak, aldandıkça aynı yalana sarılmak neden?
Öfkeye, nefrete, hırsa bulanıp, farkında olmadan tükenmek neden?
Her şeyin merkezine kendini koyup, pencereleri içeriden kapatmak neden?
Bu karanlık hevesi, bu asık surat maskesi neden?
Bölüşmek varken çalmak neden?
Güldürmek varken ağlatmak, dinlemek varken susmamak neden?
Korkuya eğilip susmak neden?
Başkalarının cümleleriyle haykırmak neden?
Tüm bu saçmalık neden?
Bu saçmalığın ortasında "yine de hayat" diyorsun,
Neden?

Telegram t.me/cinciva

mutlu bir an üzerine kısa bir hikaye.

Küçüklüğümde, annemin yer sofrasının altına serdiğine benzer, kareli bir örtü serdim çimlerin üstüne. Sıcak çay dolu termosumu, fırından hala sıcakken aldığım simidi, bir de Saramago'nun Körlük kitabını çıkardım çantamdan, örtünün üzerine bıraktım. İnsan seslerini bastıran yaprak hışırtıları, dibe de vursan çekip çıkaran kuş sesleri... Büyülenmiş gibi çakıldım olduğum yere.

İçime nedensiz, birdenbire gelen bir istekle kalkıp gelmiştim buraya, kendime bir hediye verir gibi. Önceden planlamadan, üzerine saatlerce düşünmeden, rüzgarın bir gece vakti getirip önüme bıraktığı bir kaçma hissiyle gelmiştim.

İnsan olmak istediği yerde değildir her zaman.

Öylece oturup, hayatın o durgun, sakin yüzünü izledim bir süre. Yürüyen insanlar gördüm. Yalnız ya da yan yana yürüyen insanlar. Susan ya da konuşan, yürüyen ya da koşan insanlar. Yüreklerinde ve zihinlerinde onlarca telaş, onlarca

Telegram t.me/cinciva

kaygı, onlarca soruyla yaşayan, seven, öfkelenen, özleyen, bekleyen, hayal kuran insanlar. Bir şeylerden kaçmak, ya da kendilerine yaklaşmak için buraya sığınmış insanlar. Benim gibi planlamadan belki de. Bir anlık kararla, içlerinden öyle geldiği için, kendilerine yaşadıklarını göstermek için gelmişti onlar da buraya.

Dolu dolu bir nefes doldurup ciğerlerime, sırt üstü uzandım, gökyüzünü izledim.

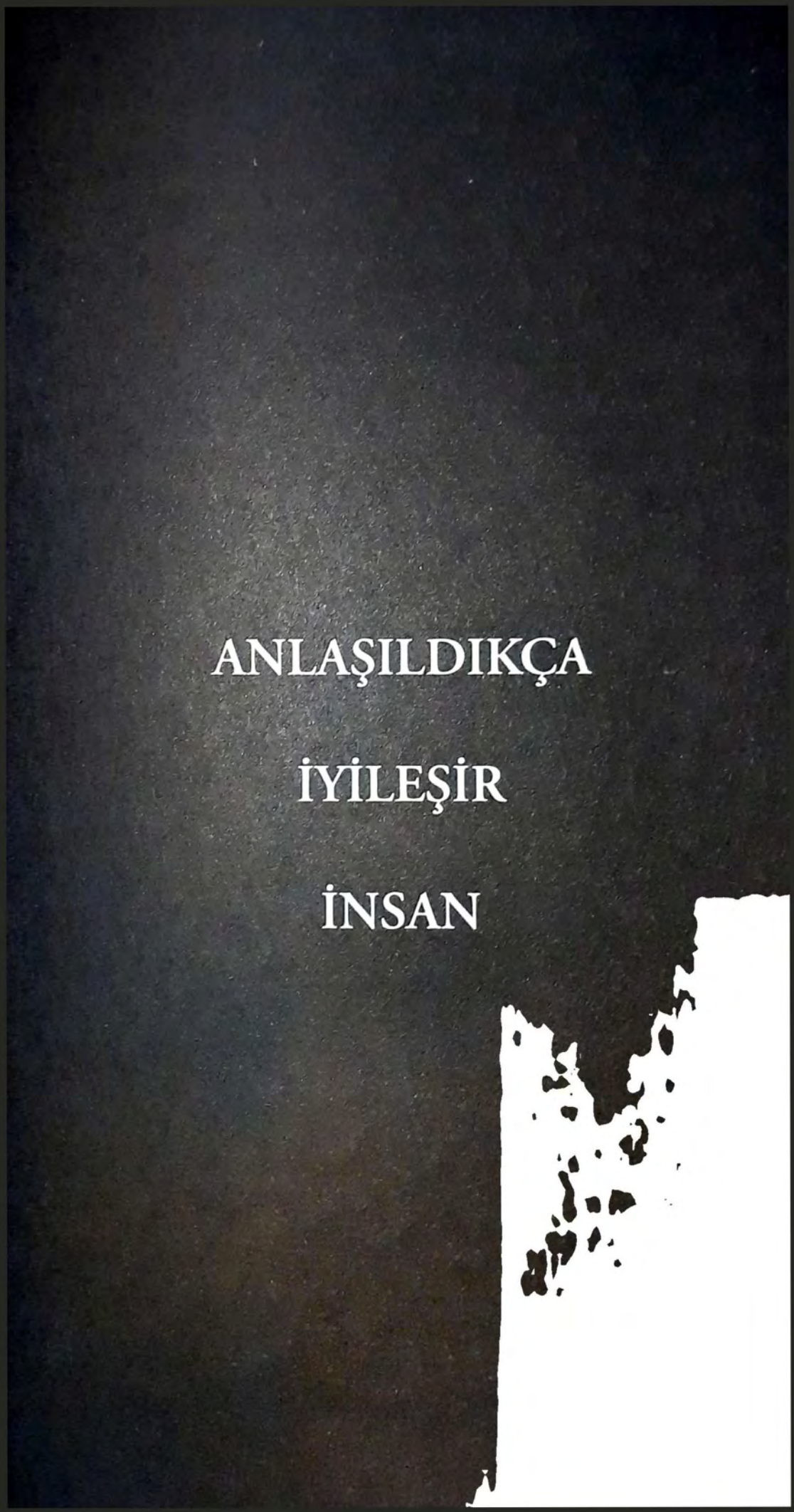
"Buraya gelmek istedim ve geldim, " dedim kendime. "Şu an mutluyum. Şu an, tam olarak burada mutluyum. Bunu söylerken tereddüt etmedim hiç. Belki de mutluluğun sırrını keşfettim."

Kalktım.

Bir parça simit ve bir yudum çayın ardından kitabı aldım elime. Önceki gece doksan dördüncü sayfada kalmışım, oradan devam ettim.

"Yapacağımız her hareketten önce ciddi olarak düşünmeye başlasak, vereceği sonuçları önceden kestirmeye çalışsak, önce kesin sonuçları, sonra olası sonuçları, sonra rastlantısal sonuçları, daha sonra da ortaya çıkması düşünülebilecek sonuçları düşünmeye kalksak, aklımıza bir şey geldiğinde, bulunduğumuz yere çakılır, hangi yöne olursa olsun bir adım bile atamazdık."

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

ayağa kalkmak üzerine kısa bir hikaye.

Yıllar süren bir kavgaya dönüşmüştü aşk. Aşk denebilir miydi artık, pek emin değildi. Çok sevmenin, haddinden ve kendinden fazla sevmenin kendisine her hakkı verdiğini sandığı zamanlar bir ıstıraptı ama farkında değildi. Caner o zamanlar kendisinin başkalarını sevdiği kadar onu sevemeyeceğini bilmiyordu başkalarının.
Sonra öğrendi.
Başkaları tek kalemde her şeyi silebildi. Başkaları hoşçakal bile demedi. Başkaları bir bir gitti. Gidebildi.
Hayret etti Caner.
O an her şeyin bitmesi gerekiyordu onun için. Dünyanın sonu gelmeliydi, bu acıya gücü yetmemeliydi. Onca kavga boşuna verilmedi. Olduğu yerde çökmeli ve bir daha ayağa kalkamamalıydı. Bu sarsıntı tek seferde yıkmalıydı onu ve o bir daha asla toparlanamamalıydı.
Yoksa onca savaş boşuna mıydı?
Bir hiç uğruna mıydı her şey?
Nasıl bu kadar kolay ayağa kalkabilmişti? Peki deyip, kabul edip kendi yoluna gitmesi nasıl bu kadar kolay olabilirdi?
Yoksa aşk diye bir şey hiç olmamış mıydı?
Ya da yorulmuş ve asla kazanamayacağı kavgalara girmekten vaz mı geçmişti artık?
Savaşsız, kavgasız saf bir aşk, çok mu imkansızdı?

Telegram t.me/cinciva

veda.

İnsan kendiyle yüzleşmeden vedalaşamaz kendiyle.
İnsan hep gizler kendini kendinden.

Telegram t.me/cinciva

mümkün.

Şöyle bir cümle okudum:

"Yeniden iyi biri olmak mümkün."

Mümkün mü gerçekten? Kendini sorgulamaktan uzak, kendini yargılamaktan aciz, kabahati hep başkalarında bulan, kendine zerre kadar bile toz kondurmaktan uzak olan bizler, kaybettiğimiz iyiliği kazanabilir miyiz yeniden?

İçimizde saklanan iyiliği hatırlayabilir miyiz?

Gündeme bir bakıyorum şöyle, önce umutsuzluğa kapılıyorum, sonra bir umut beliriyor içimde. Hala bu kadar kötü değilim,

Telegram t.me/cinciva

kötülük kol geziyor sokakta ama hala ele geçiremedi beni, seni, onu, bizi. Kötülüğe yenilmeyenler hala çoğunlukta. Buna inanıyorum. İnanmak zorundayım. Başka türlü tutunamayız.

Kötülüğün sesi gür çıkıyor olabilir ama iyiliğin de bağırmaya ihtiyacı yoktur.
Şimdilik baskın görünenin baskın yiyeceği günler de gelecektir elbet, bunu hiç görmedin mi çevrende? Gördün. O zaman sakin, o zaman olduğun gibi, kendin gibi, iyilikte kal. İyilikte kalmak yeter.

Haberlere bak,
Adliye koridorlarında her gün görülen sözlü ya da fiziksel ve hatta sanal dünyadan dünyamıza saçılan şiddet davaları. Özellikle de kadına karşı şiddet vakalarındaki olağandışı patlama. Kadını aşağıda gören eril dilin güçlenmesiyle doğru orantılı değil mi kadının yaşam hakkındaki zayıflama? Sözde bir aşk uğruna ya da siyaset uğruna kadına yönelen sözlü ya da fiziksel şiddetin özünde, uyguladığı şiddeti kendine doğal olarak verilmiş güçten ileri gelen bir hak olarak gören artık maalesef yerleşmiş bu zihniyetin bize verebileceği nedir gerçekten? Verebileceği bir şey var mıdır?
Üzerimize bodoslama gelen bu kötülük kimin eseri peki?
Yorum yapmaya bile gerek kalmayacak kadar net bir cevabı var bu sorunun, bizim eserimiz.
Her gün yüzümüze yüzümüze vuran bu kötülükten daha kötüsü de bu kirlenmişliği, bu çığrından çıkmış kötülüğü açık bir ağızla izlemek, onu sıradanlaştırmak, kabullenmek. Birilerinin kirlenmişliğini, topyekün bir kötülüğe dönüştüren aslında bu. Üstümüze üstümüze gelen o kötülüğü besleyen biziz, kendimiziz. Başkası değil. Kötülüğün karşısında duvar olabilse insan, nasıl girip ele geçirebilir hayatlarımızı, bizi nasıl tehdit edebilir? Mümkün mü? Değil.

Telegram t.me/cinciva

O zaman sebebi sensin. Sebebi biziz.

Dijital dünyadan yayılan kötülüğe bak. Fiziksel ya da ruhsal şiddetin her geçen gün daha da arttığı sanal aleme, sanalın gerçeğe dönüştüğü örneklere bak.
Şöyle haberler duymaya alıştık artık, tepki bile vermiyoruz:
İnternette tanıştığı kişi tarafından dolandırıldı.
Aslında bu tip haberler bile masum kaldı.
Artık galiz küfürler, aleni tehditler, darplar, cebirler, şantajlar, tacizler…
Silah ve parayla yapılan güç gösterileri, kendinden olmayanı yaşam alanı tanımayan, çığırından çıkmış bir hoyratlık kol geziyor etrafta. Katılmadığın bir fikir mi var? Küfür et, taciz et, tehdit et, damgala, ipliğini pazara çıkart.
Her siyasi görüşünü kelimelerden orduları devriye geziyor sanal dünyada, her geçen gün serpiliyor o ordular, ne zaman nereyi vuracağı belli değil, hepimiz hepimize potansiyel bir tehdit olup çıktık.
Peki vicdanı, aklı, yüreği, temiz duyguları nerede bıraktık? Vardı bunlar bizde, nerede bıraktık? Neden hatırlamadık, ne ara bu kadar önemsizleşti bu erdemler?
Dijital.
Görüntü ve kelimelerle inşa edilen sanal kimlikler. Herkesin istediği rolü kolaylıkla oynayabildiği, istediği kimliğe bürünüp, istediği zaman kılık değiştirebildiği bir yalancı sahne.
Bir zamanlar misketlerle oynardık, işte çelik çomak, çember, saklambaç, yakan top.
Ama şimdi renkli bir balina isminde tuhaf oyunlar virus gibi yayılıyor dünyada, intihar vakaları başlıyor peş peşe seri halde.
Neden?
Neden ve nasıl bu kadar kolay nasıl tehdit edilebiliyor insan mutluluğu?
Teknoloji tavan yapmış, çıldırmış halde ama herkes mutsuz.

Telegram t.me/cinciva

Bir telefon ekranındaki bir ses, bir görüntü, öldür diyor diye öldüren, öl diyor diye ölen çocuklar, gençler var. Akıl almıyor. İnsanlık ne ara çıldırdı? Kötülük nasıl böyle kök saldı? Cevabı içimizde. Kopan iletişimde, çıkar uğruna insanlığını değerlerini pazar pazar gezdirenlerde, hepimizde.
Başlangıçta iyiliğin bağırmasına gerek olmadığını söylemiştim. Kötülük bağırıyor, sesi daha çok çıkıyor diye kötülük kazanacak değil, ben buna inanıyorum.
Çünkü ben hala, yangında malını mülkünü değil de, kedisini düşünen, kedisini kurtaran Ali amcanın ruhuna inanıyorum. Şimdi kötülüğe boyanan dünyanın boyası aktığında, altında, kucağında kedisiyle size gülümseyen Ali amcayı göreceksiniz.
O, orada, siz oradasınız, iyilik de orada.
Hatırlayın.

Telegram t.me/cinciva

yalnızlık da güzel bir ülkedir.

Kimsenin duymadığı bir aydınlık var şehirde,
kimsenin görmediği şiirler yankılanıyor
umuda dair.
Eski bir radyoda titreşen ağıda dilim dönmüyor benim,
dışarıda yükselen karanlık sesleri susturmaya
yüreğimde muktedirim.
Dışarıda, bir başıma, garibim.
Gidiyorum şimdi

çünkü,

yalnızlık da güzel bir ülkedir.

Telegram t.me/cinciva

pandalar uçabilir.

Telegram t.me/cinciva

inan.

Yaralar sarılır, küsler barışır, gece aydınlanır.
İnandığın doğrular aslında birer masaldır. Masallar acıtmaz gerçekler kadar, gerçek masaldan daha yalandır.
Yağmur yağar. Sonra diner.
Bazıları hiç dönmez. Bazı acılar diner.
Bazı yaraları kim okşasa geçmez.
Er geç iyileşir hakkına girilen yürekler. Bu devran böyle sürüp gitmez.
Bir gün...
Susayan kanar susadığı ne varsa.
Aşka doyar mesela, ya da gülümseyen insan suratlarına.
Gülmek güzeldir. Yaşamak güzeldir. Sevmek güzeldir.
Güzel olan her şey nefreti yenebilir.
İnanmak her güçlüğü yenebilir.
Eğer inanırsan, pandalar bile uçabilir...

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

bilmek acıtır.
ben bilmek istemiyorum.

İnsanın sürprizlere ihtiyacı var. Dostlarım, şehirden uzak hep hayalini kurduğum o evde yaşamaya başladıktan sonra hemen her hafta ziyaretime gelse de, onların her gelişi, yüzlerindeki gülüşü gördüğüm her an bir sürpriz gibi gelir bana.
Gülmek.
Bir mucize.
Hayatta bir mucize yaratmak istiyorsan gülen insanlar biriktir, ya da biriktirdiğin insanların gülmelerini sağla, bu mucizeyi hediye et onlara. Aynı duyguda, aynı düşüncede buluşamayabilirsin insanlarla, hayata çok başka bir yerden de bakabilirsin ama bir gülüşle herkesi yanına alabilirsin.

Telegram t.me/cinciva

Yıllar öncesinden dost bir yüzün, Yasin'in gelişiyse tamamen beklenmedik bir sürprizdi. Yıllar sonra, onca şeyden sonra onu yeniden görmek, yıllara meydan okuyan halini görmek müthiş bir duyguydu. Yüzü biraz daha kırışmış, adımları biraz daha yavaşlamış ama yüzündeki ifade, o içten hali, gülerken gözlerinde beliren o parıltı hiç değişmemişti.
"Ölmedin mi sen hala" diye seslendi bahçenin girişinden.
Ayağa kalkıp, ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Başında kalan bir kaç tel saçı havalandırıyordu Ege rüzgarı. Bütün bir ömrü bu düşle yaşamıştı. Ege'de bir sahil kasabasında öleceğim derdi hep, hala şehirde yaşıyordu. Şehir seni hep göz önünde tutmak isteyen bir düşmandır. O seni bırakmaz, onu yenme hırsıyla doluysan zaten sen de onu bırakmazsın. İkisi de birbirini bırakamamıştı.
"Yıllardır takıldın kaldın şu ölüm meselesine," dedim, "ölmüyorsun işte zorlama."
"Fena takıldım, ondan gidemiyorum zaten, inatlaşıyoruz. Ben gideyim dedikçe o kapıyı kilitliyor. Bana ne gerek varsa burada."
"Hiç değişmemişsin abi, biraz daha huysuzlaşmışsın o kadar" deyip sarıldım yanına varınca. Bir müddet bırakmadım. Sonra evin verandasına doğru yürümeye başladık.
"Deniz buradaydı az önce, bir türlü denk gelemiyorsunuz hiçbiriniz. Kızlar da öyle. Özellikle mi yapıyorlar nedir, Deniz ne zaman çıkıp gitse, bahçenin kapısında birileri beliriyor. Neyse. Sen nasılsın abi?
"Ben iyiyim de, oğlum sen hala orada mısın? Yeter artık Oğuz, dünyaya dön. Bak göçüp gideceğiz, biraz da buraya dön artık, sadece burada kal, çok dolaştın."
"Ben burada iyiyim abi, merak etme. Beni kendi gerçeğimde bırakın, sizinki sizin olsun."
Yasin kafasını iki yana salladı çaresizce. Cebinden sigarasını çıkardı. Bir müddet yakmadan uzaklara daldı. Belki de

Telegram t.me/cinciva

bahçemi izliyordu, o kadar uzaklara dalmamıştı belki de. Uzak sandığımız her şey aslında çok yakındı belki. Hayat bir yanılsamaydı, buna inanıyordum. Gerçek yalan da olabilirdi pekala, herkesin gerçeğine inanmak zorunda değildim. Kendi şizofrenimi yaşıyordum. Yaşadıklarımın hiçbiri olmamış gibi yapıyordum çünkü bunu seçmekte özgürdüm. Kendi gerçeğimde mutluydum. Herkese kapalı, içimdekilere açıktım.
"Sen," dedi Yasin abi, "yaşayamadıkların yüzünden uzaklaşırken hayattan, ben yaşadıklarım yüzünden daha da saplandım o batağa. Batak evet, hayat bataklıktan başka bir şey değil. Seni anlıyorum ama kaçsak da, sarılsak da bu bataklıktan tamamen kurtulabileceğimizi sanmıyorum."
Haklıydı. Farkındaydım. Ama yaşayabileceklerimi elimden alıp beni ortada bırakan bir hayata sarılmam ne kadar mümkündü? Sevdiğim kız yıllar önce bir cani tarafından öldürülmüştü. O zamanlar daha yeni yeni görüşmeye başlamıştık, daha elini bile tutmamıştım, duygularımı açıkça söylemeye bile fırsatım olmamıştı. Duymaya hakkı vardı. Belki karşılık vermeyecekti bana ama bu kadar sevildiğini bilmeye, en azından bunu duymaya herkesin hakkı vardır. O cani ruh, yaşayacağı bir çok şeyi çaldığı gibi, bunu da çaldı ondan.
Aradan yıllar geçti. Artık birini sevmeye, birine aşık olmaya o kadar korkuyordum ki, kendimce saçma bir düşünceye kapılmıştım. Ben birini seversem ona bir şey olur gibi geliyordu. Bu benim lanetimdi, bu benim kendimi dünyaya kapatmak için bulduğum ilk bahaneydi.
Sonra Deniz çıktı karşıma. Uzak durmaya çalıştığım duyguları hayatıma boca etti. Karşı koyamadım. Çok sevdim. İki tane kızımız oldu. Hayat güzeldi. Kızlarımız büyüyordu. Aldığımız evin taksitleri bitmişti, bir sahil kasabasında yazlık bakıyorduk artık kendimize. Hayatın engel olamayacağını sandığımız planlar yapıyorduk.
Sonra bir gün Deniz öldü.

Telegram t.me/cinciva

Onu da öldürdüler. Öldürdüler diyorum, çünkü bir cinayet belki de sadece onu işleyenin değil, bütün bir dünyanın suçudur.
İnanması güçtü. Bu lanetin yeniden gelip, beni nereden bulduğunu anlamak güçtü. Ayakta kalmak, tutunmak güçtü.
Ayakta kalmalıydım, kızlarım vardı. Kaldım da. Yıllar sonra, kızlarım büyüyüp kendi hayatlarını kurduktan sonra, Deniz'le kurduğumuz hayali de gerçekleştirdim. Bir sahil kasabasına yerleştim tek başıma. Ama o geçen yıllarda, Deniz'in artık olmadığı gerçeğini kabullenmedim. Delirdin mi dediler aldırış etmedim. Her ortamda, her yerde, her nefeste, Deniz hala hayattaymış gibi davrandım. Onu yanımdan ayırmadım. Kendi kendime konuştum, kendi yaptıklarımı onunla yapmışım gibi anlattım.
Bu rezil dünyadan kendimi soyutlamanın, onun rezilliklerini hayatımdan tutmanın bir yolu sandım bunu belki de, başarısız da sayılmam. Çünkü bu rezil gerçekliği reddetmek bile başlı başına bir mutluluk sebebiydi benim için.
"Boş ver abi," dedim, "ben çorak bir araziyi bu bataklığa tercih ettim. Bu gerçekte iyiyim."
"O gerçekte biz yok muyuz? Yalan mıyız oğlum biz?"
"Siz benim gerçeğimsiniz abi, kast ettiğim bu değil. İnsan burnunun dibinde olan bir gerçeğe gözlerini kapatarak neden yaşar abi? Korktuğu için. Bilmek, farkına varmak, görmek ve kabullenmek. Bunlardan daha büyük acı bilmiyorum. Çektiğim bütün acıların temelinde bilmek var. O'nun, Deniz'in öldüğünü bilmek, artık o olmadan yaşamak zorunda olduğumu bilmek, bu gerçeğin farkına varmak, aynada çökmüş yüzümü görmek, artık toparlanamayacağımı kabullenmek, buna inandırmak kendimi…
Çok büyük acı abi. Bunu sen anlarsın. Bir zamanlar böyle değildim çünkü.
Ne olmadığını bilmek, şu an geldiğin noktayı cehenneme

Telegram t.me/cinciva

çevirir. Çık o cehennemden der içinde bir ses, sus dersin, sen bir sus Allah aşkına. Öylesi bir vazgeçiş, kendine ve her şeye bir yabancı gözüyle bakmaya başladığın an... Biliyordum abi."
"Biliyor muydun?"
"En başından beri hem de. Deli rolü yaptım. Bunu da anlamışsındır zaten sen. Delirdiğime inanacak halin yok değil mi?"
"Yani inanmadım tabi de..."
"Yaşamak istediğim dünya bana verilmedi, ben de onu kendim kurdum. Deniz içimdeydi, bir yere gitmemişti, ben de öyle davrandım. Her şeye, herkese kızdım. Onun yokluğuna çabuk alışan bu dünyayı reddettim. Bir sanrının içinde daha güvende hissettim kendimi. Buradan bakınca hepiniz, her şeyin üzerini kolayca örtüp, yoluna çok kolay devam edebilen insanlar gibi görünüyordunuz gözüme. Şimdi buradayım, sizden farklı değilim, bak, kabullendim, ben de devam ediyorum işte. Aynıyız. Bütün dünya. Hepimiz aynıyız."
"Yani hasta falan değildin, gayet bilinçli bir şekilde, öyle mi?"
"Ne hastalığı abi, öyle bir halim mi vardı? Gayet devam ettim hayatıma. Sadece Deniz'in gittiğini kabul etmedim, ağzımdan duymadınız hiçbir zaman o kelimeyi. Onun dışında her şey aynıydı. Ben onu da kaldığı yerden devam ettirdim. İçimde hep vardı, dışımda da varmış gibi davrandım. Biraz deli sandınız. Olabilir. Ama eksik bir şey de bırakmadım. Kızlarımı asla bırakmadım. Kendim koşamadığım yerde koşan birileri mutlaka oldu. Her şeyi kurguladım. Dünyanın yakınlarında değil gibiydim, ama tam da orta yerindeydim. Dünya böyle bir yer. Dünya herkesin herkese benzemesi gereken bir yer. Bu yüzden yadırgadınız. Ben kaçmayı seçtim ama tamamen kaçamayacağımın da bilincindeydim. Bana oynadığı oyunlara karşılık ben de hayatla oynadım biraz. Çok umursamamıştır ama olsun."
"Yalan söyledin yani bize," dedi Yasin bıyık altından gülerek.

Telegram t.me/cinciva

"Her yalan bir doğrunun hizmetkarıdır abi, başkalarının doğruları. Benim yalanım benim doğrularıma hizmetkardı abi. Bir gün bunu anladım. Bana söylenen her şeyin gerçekliğini sorgulamaya başladım o günden beri. Dünya doğru bir yer değildi. Burada söylenen her şeyin doğru olması da mümkün değildi. Bir şeyler yanlış olabilirdi, bir şeyler saklanıyor olabilirdi. Benim bu dünyanın suratıma bakıp söylediği şeylere inanmama hakkım var abi. Bu dünya çok haksızlık yaptı bana. Yıllar önce ilk aşık olduğum kızı aldı, sonra Deniz'i verdi, onu da geri aldı. Yalan kötü bir şeydir elbette, kendine yalanlar söyleyerek bir yere varamazsın. Ama bak şu dünyanın haline. Herkesin doğru olduğunu iddia ettiği bu dünyanın geldiği yere bir bak. Bok çukuru. Ya dünya doğru değil, ya da doğru dediğimiz şeyin tanımında bir kusur var. Her halükarda hiçbir şeye inanmıyorum.
Benim bu dünyaya inanmam için bir tek gerekçe göster bana.
Yok."
"Yorulduk be oğlum, yorulduk bu dünyadan."
"Yorulduk abi. Bu düşüncenin kazanamayacağını zaten biliyordum. Ama en azından kendi dünyamı yaratabildim, onunla yaşayabileceğimi gösterdim kendime. Bu da az bir şey değil. Biliyordum. Deniz ölmüştü. Hiç hak etmediği bir şekilde, adice öldürülmüştü. Bütün pislikleri içine sığdıran bu dünya onu sığdıramadı içine. Ne yapsaydım? Ben de mi gitseydim onunla. Yapamadım. Yapamam. Yine de yaşamaya inandım hep, hayatta kalmak, mücadele etmek. Yaptım da...
Neden diye sorduğumda cevap da bulamadım aslına bakarsan. İlaçlara sarıldım. Acı biraz diner gibi oluyordu. Gerçeğin tokatlarından kaçabiliyordum. Öldü kelimesini unutabiliyordum. Bu da onun yaşadığına hala inanmamı sağlıyordu. Sadece kızlarımın bana bakarkenki kaçamak ifadelerini yakaladığımda, o hiçbir şey olmamış gibi davranan halime biraz acıyarak biraz da sevgiyle bakan hallerini

Telegram t.me/cinciva

gördüğümde acım hatırlatıyordu kendini derinlerde. Onlar gider gitmez ilaç alıyordum yine. Annem olmasaydı daha da zor olurdu bir şeyler. Küçüklüklerinden şimdiye, ben sendelesem de annem hep yanındaydı onların. O olmadan ayakta kalamazdım. Biraz da onun yardımıyla kaçabildim içimdekilerden. Mekanı cennet olsun.

Dayanamadığım noktada ilaçlarla uyuşturuyordum kendimi. Yine de aklımın, yüreğimin, ruhumun, sahip olduğum her şeyin hakkını vermek istedim. İnsan olmanın bir anlamı olmalıydı, bir gün o anlamı bulma ihtimali mutlaka olmalıydı."

"Var mı?"

"Yoksa neden buradayız? Ben bunun için kaldım. Ama kabullenemedim abi. Olduramadım ben, dikiş tutmadı. Ruhen bu dünyaya ait hissedemedim kendimi. Bir kopuş, bir inkar, bir tavır, bir şey gerekiyordu, ben de bu role soyundum. Ölmedi dedim, öldü demeyeceğim dedim, kim ne derse desin dedim. Gayet bilinçliydi. Deli sansınlar, rahatsız olsunlar, bana ne. Pandalar uçabilir diye bir kitap görmüştüm! Evet belki de uçabilir! Size ne! Anlıyorum bu manyaklığı. Yani size görünen bu manyaklığı, deliliği, saçmalığı, adı kim için her neyse işte. Anlıyorum. Kimseyi suçlamıyorum.

Hepimiz aynıyız, ama ben olduramadım işte. Kabul.

Deniz öldü abi, bir daha da olmayacak. Kabul.

Siz kazandınız. Yine bu dünya kazandı. Kabul.

Buradayım, sana bakıyorum, seninleyim, hepinizleyim abi. Son nefesi verene dek dünyanın dizinin dibinde oturmuş uslu bir çocuğum ben artık."

"Oğuz! Bırak ulan şu bıçağı elinden! Oğuz! Oğuz dur! Oğuz!" diye atıldı üzerime Yasin abi, bileğimi kavradı sıkıca. Yere düşen bıçağın sesini duydum, bir de göğsümü kaplayan sıcacık huzurun tenimde ilerleyişini.

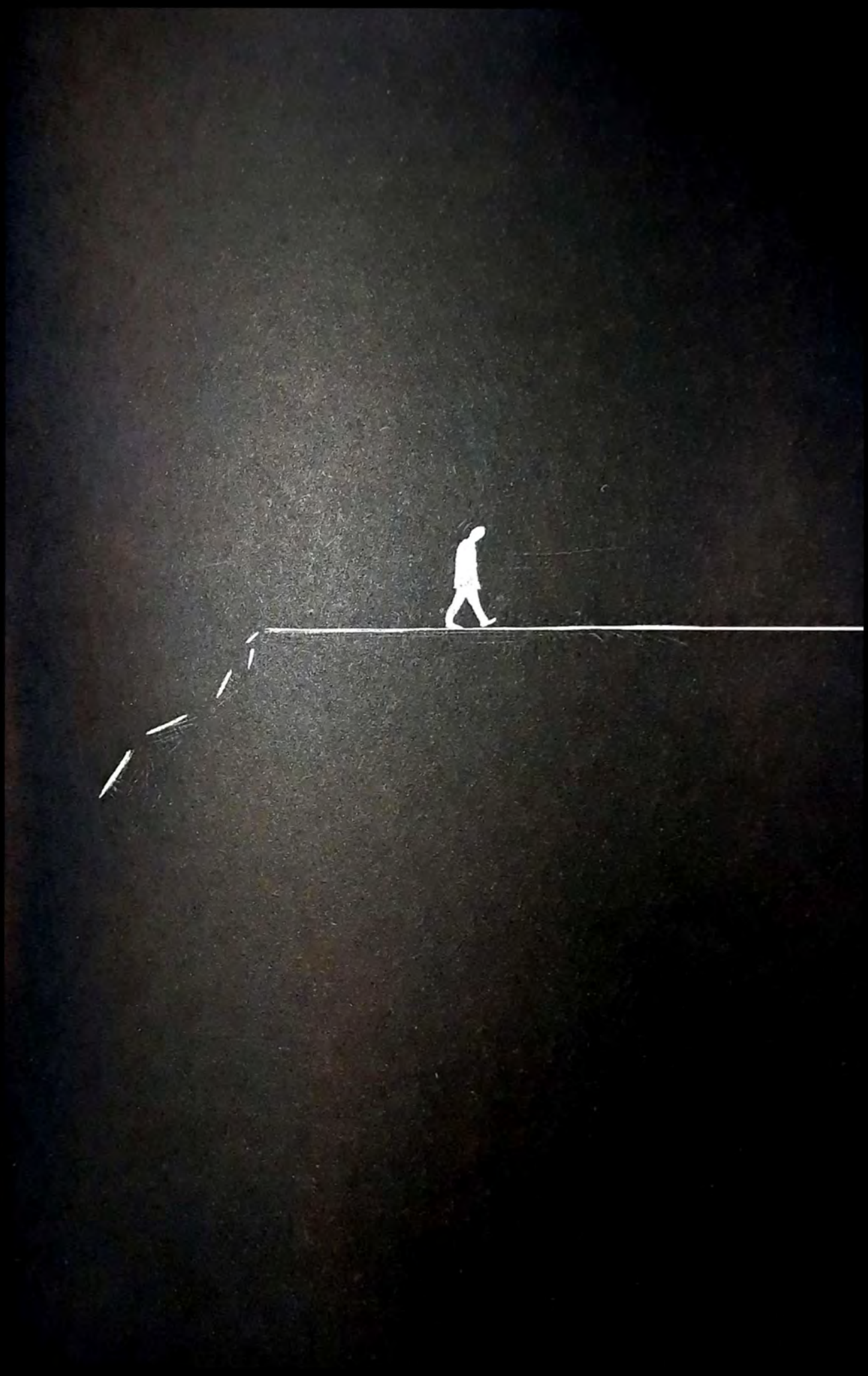
Sımsıkı sarıldı bana.

Babam gibi... Annem gibi... Deniz gibi...

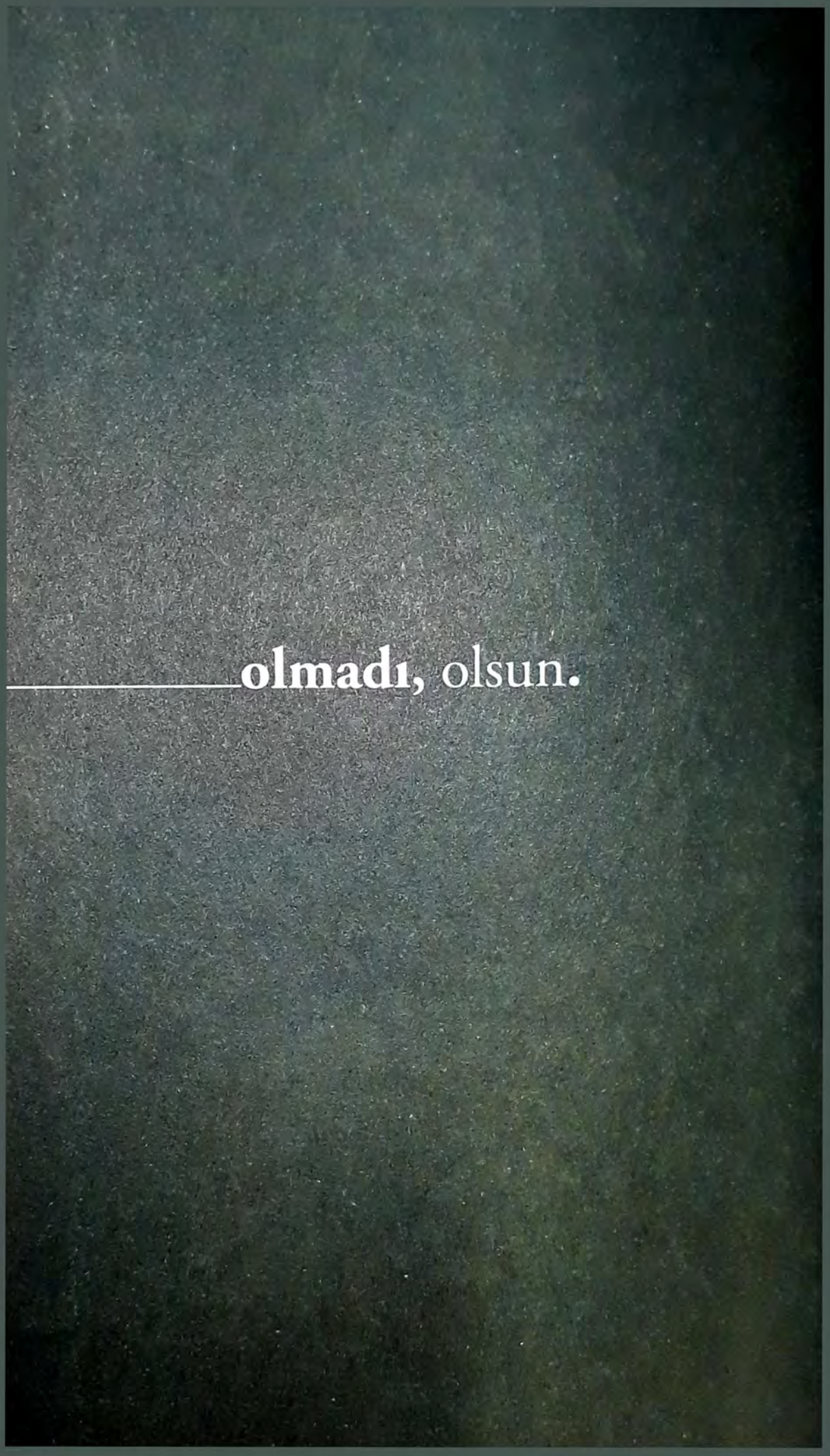
Telegram t.me/cinciva

Şefkatle sarıldı. Gitme der gibi sarıldı. İçtendi.
Bu hayattan başka bir şey istememiştim zaten. Sadece biraz şefkat, biraz da içtenlik.
Bulmuştum işte. İçim rahattı.
Hırıltılı bir sesle "pandalar uçamaz abi, kabul," dedim, "pandalar uçamazlar..."

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

olduramamak üzerine kısa bir hikaye.

Metalin üzerinde parıldayan ışık karanlığı deldi. Hiç beklenmedik bir anda, kendine doğrultulmuş tehditkar namluya kendi uzanıp, tetiği başparmağıyla kendi çekti.
Korkunun artık korkutamadığı, güçlünün artık hükmedemediği anlar vardır.
Orası yolun sonudur. Yolun sonunu bileni korkutamaz, ona hükmedemez kimse.
İzbe bir depoda, taş zeminin üzerinde yorgun bir kol uzanıyordu. Yanından dört çift ayakkabının geçip gittiği görüldü. Tek bir cümle duyuldu: "manyak herif."
Baş parmağında barut lekesi vardı, göğsünden yayılan kan koluna doğru ilerliyordu. Zemin aşağıya meyilliydi.
Kemal gibi.

—

Telegram t.me/cinciva

Kemal kırk sekizinci yaşına girdiği gün saat on ikiyi tam bir geçe Bornova'da zemin kat bir evin pencere kenarında oturmuş bilmem kaçıncı Adıyaman tütününü sarmaktaydı. Kırk sekizinci yaşına girdiğinden haberi yoktu, dünya kadar Kemal de kayıtsız kalmıştı bu önemsiz güne.
İnsan da sorumludur kendi hayatının perişanlığından en az dünya kadar.
Sokak lambası sapsarı parlatıyordu asfaltı, yağmur henüz dinmişti. Karısı ve oğlu içeride uyumaktaydı. Kemal salondaydı, yani dışarıdaydı. Hep dışındaydı her şeyin, dışında kalmamak için didinmekte ama başaramamaktaydı.

O parayı bulması lazımdı. Bulamazdı, biliyordu. Bulsa da iyileşmesi zordu. Bir mucize lazımdı ve Kemal'in elinden bir mucizeye inanmaktan başka bir şey gelmezdi.
İnanıyordu. Bu inanca tutunuyordu.

İncecik bir yağmur başladı yeniden, camda ufak şekiller oluşturmaya başladı.
Oğlunu toprağa verdiği anı hayal etti Kemal. Sigaranın ucunda şiddetle parlayan kor ciğerinde söndü sanki, daha da asıldı Kemal tütüne, parmağının ucu sızladı.

Karısı geldi, yat artık dedi. Sonra gitti.
Herkes diyeceğini dedikten sonra gider.
Herkesin elinden her şey gelmez.
Yat artık.
O kadar.
İçi sevgi dolu olsa da, koca bir dünyanın yarattığı boşluğu doldurmaya yetemeyen iki küçük kelime.
Yat artık. Daha fazla tükenme, en azından bu gece…

Telegram t.me/cinciva

Koltukta bir iki saat uyukladıktan sonra, sabah ezanının sesiyle uyanan Kemal banyoya gidip abdest aldı. Sabah namazını kıldıktan sonra mutfağa geldi ve dolaptan aldığı iki yumurtayı kırıp kafasına dikti çiğ çiğ. Köyden gelen baldan bir kaşık ağzına attı ve odaya gidip karısına ve oğluna baktı uzun uzun ve gün daha henüz aydınlanmaya başlamışken işe gitmek üzere evden çıktı.

İşyerine en erken Kemal gelir. Ortalığı siler süpürür, çayı koyar, diğerleri gelmeden önce ortalığı toparlar.
Televizyonu açar, sabah haberlerini izlemeye başlar. Ekonomiden siyasete her şey dört dörtlüktür ülkede, canı sıkılır, kanal değiştirir. Her şeyin dört dörtlük olması pek hayra alamet değildir çünkü. Deponun içinde bir tur atar, her yere dikkatle bakar Kemal, kendi iş yeri gibi sahiplenir iş yerini. Hayatının şu en berbat döneminde kendini bu kadar çaresiz ve sahipsiz hissederken bile geri durmaz sahiplenmekten.
Bazıları böyledir çünkü, beklentilerinden çok daha fazlasını vermek zorunda hisseder kendini.
Turgut Beyin ofisine gelir masayı siler, düzenler.
Son zamanlarda gözü sürekli kasaya ilişir ama hemen ürperir, gözlerini kaçırır Kemal.
Bir keresinde Turgut Bey kasayı açarken yine gözlerini kaçıramamış ve şifreyi görmüştü. Aklından çıkmaz o görüntü. Kendinden şüphe duyar Kemal, rahatsız olur. Unutmaya çalışır ama unutamaz. İnsanın laneti unutamamaktır.

Telegram t.me/cinciva

Turgut Bey iş yerine geldiğinde, ofisine geçer geçmez Kemal elinde çayla kapısında bitti.
Turgut Bey teşekkür edip Kemal'e nasıl olduğunu sordu, bir ihtiyacı olup olmadığını sordu ama Kemal'in bütün cevapları olumluydu.
"İyiyim Turgut Bey, yok Turgut Bey, sağolun Turgut Bey."
Kemal bu adamın sevilecek bir tarafının olmadığını biliyordu, görüntüde yaptığı işten daha farklı, kirli işlerinin olduğunu biliyordu. Deponun zemininden temizlediği kırmızı lekelerin boya olmadığı aşikar değil miydi? Depoya gelip depodan çıkan çantaların, valizlerin içerisinde yardım malzemesi yoktu herhalde? Yakınındaki adamların ve kendisinin belindekiler de oyuncak tabanca değildi.
Ama yine de Turgut Bey'in kendisine karşı nazik ve sevecen tutumu karşısında ona karşı nefret besleyemiyordu Kemal. Bir gün cesaretini toplayıp kendisine çocuğunun durumunu anlatsa yardım bile ederdi belki.
Ama yok, etmezdi.
Canı yanan birinin halinden anlayacak olsa, onca insanın canını yakmazdı Turgut Bey; Kemal'in rahatlıkla derdini anlatamaması da bunun ispatı değil miydi zaten? İyiler tereddüte yer bırakmaz, iyiliğe kapıları ardına kadar açıktır, rahatlıkla ilerlersin o kapıdan. Yardım edeceğinden emin olsaydı rahatlıkla konuşmaz mıydı Kemal, derdini anlatmaz mıydı?
Anlatırdı.
Anlatmadı.

Telegram t.me/cinciva

Öğleden sonra bir bahane uydurup izin aldı ve iş yerinden ayrılıp eve geldi. Oğlunu hastaneye götürmek üzere yola çıktılar.

Hastane'de Selin hemşireyle konuştu bir süre. Genç ve idealist bir hemşire olan Selin hemşirenin, çalıştığı birimde tedavi gören bütün çocuklarla iletişimi çok iyiydi. Kemal artık bitkin ama yine de bir şeylere direndiğini çokça belli eden bir yüz ifadesiyle parayı bulacağını söyledi Selin hemşireye. Kesin bir tedavinin garantisi yoktu muhakkak ama denemeden bilinemezdi. Denemeliydi, o parayı bulmalıydı. O esnada tedavi için hastanede olan Mehmet kolunda serumla, başı önde bir köşede oturmaktaydı. Bir süre Mehmet'e takıldı Kemal'in gözleri, "Mehmet," dedi Selin hemşire, "yurttan. Biz ilgileniyoruz."

Hastane sonrası eşini ve oğlunu eve bıraktıktan sonra, önce kahveye uğrayıp ardından akşam namazını kılmak içi Cami'ye gitti Kemal.
Camiye doğru yürürken içinden dua ediyordu.
"Allah'ım, ya benden al oğluma ver, ya da oğlumu kurtarmam için bana ver. Sen en iyiyi, en doğruyu bilensin. Ben iyilikten, doğruluktan hiç ayrılmamış bir kulunum. Bir çare ver yarabbim..."

Namaza durdu Kemal.
Son rekatta secdeye vardığında yana doğru devrildi, bayıldı.
Apar topar hastaneye kaldırıldı.

Telegram t.me/cinciva

Kendine geldiğinde evi aradı, gece iş çıktığını, iş yerinde kalacağını, merak etmemelerini söyledi. Oğluyla konuştu. Onu güldürecek bir şeyler söyledi. Oğlu güldü, Kemal'in gözünden bir damla yaş süzüldü.

Gece boyunca serum verdiler Kemal'e, müşahade altında tuttular…

Sabah doktor muayenesi, tahliller…

Doktor akciğer kanseri olduğunu söyledi. Son evre. Açık açık konuştu. Ameliyatın da bir şey değiştirmeyeceğinden, kemoterapinin ancak süreyi biraz daha uzatacağından söz etti. Yakın zamanda vücut fonksiyonlarının daha da zayıflayacağını, hayatına buna göre planlaması gerektiği gibilerinden bir şeyler söyledi. Kemal konuşmanın bir noktasından sonra hayattan kopmuş gibiydi, yüzünde belli belirsiz, tebessümle burukluk arası bir ifadeyle olduğu yere çakılmıştı.

Hastaneden çıktı.

Yüzündeki tebessüm daha da belirginleşmiş bir halde gökyüzüne baktı ve "teşekkürler Allah'ım" dedi, "şimdi oldu."

Kemal eve geldiğinde oğlu salonda çekyatta yatmakta, çizgi film izlemekteydi. Annesi meyve getirdi. Kemal oğlunun başını okşadı, öptü, kokladı, uzunca sarıldı ona. Sonra kalktı, çocuğun odasına gidip okul çantasını aldı ve sessizce evden çıktı. Geç vakte kadar mahallenin kahvesinde bir köşede oturdu, ne kadar gazete, ne kadar dergi varsa hepsini okudu. Aslında baktı demek daha doğru olur, gözleri boşlukta gibiydi, gazeteye değil de hayatının geldiği noktaya bakıyor, anlamaya çalışıyor ama anlayamıyor gibiydi. Bir zaman sonra gözü bir

Telegram t.me/cinciva

habere ilişti, içi ürperdi. Ünlünün biri yeni sevgilisine elli bin dolarlık bir tek taş pırlanta almış. Acı acı güldü. Gazeteyi bir kenara attı. Hesabı ödedi, cebindeki bozukluklarla tamamladı içtiği çayların parasını. Depoya doğru yola koyuldu.

Yapacağı şey düşünüldüğünde kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarpması, ellerinin ayaklarının titremesi gerekirdi. Kemal bunların hiçbirini hissetmedi. Anlam veremediği bir soğukkanlılık ele geçirmiş gibiydi tüm bedenini. "Benim kaybedecek bir şeyim yok" türünden cümleleri çok duyardı etrafta, filmlerde, dizilerde ya da mahalledeki kahvede. Anlam veremezdi. Bunu bir gün yüreğinde hissedeceğine ihtimal vermezdi. İnsanın kaybedeceği bir şeyi nasıl olmazdı ki?
Olmuştu işte.
Oğlunun hayatı, kendi hayatı...
Kendi hayatını kurtarmak elinde değildi artık, bu güçlü bir bahaneydi. Ama kendi hayatı ellerinden kayıp giderken oğlunun ve dolayısıyla karısının hayatını kurtarabilir, altından kalkılamaz bir yıkımı daha tahammül edilebilir bir noktaya getirebilirdi.
Ürkek ama kendinden emin adımlarla Turgut Bey'in ofisine ilerledi.
Kasayı rahatlıkla açtı.
İhtiyacı olan parayı oğlunun okul çantasına doldurdu ve kendinden emin bir şekilde çıktı depodan.
Eve geldiğinde karısı kapının önünde sessiz ağlamaktaydı.
"Öldü," dedi, "daha fazla dayanamadım bakmaya."
İçeri girdi Kemal, oğlunun bembeyaz yüzüne baktı bir süre. Saçlarını okşadı, alnından öptü. Sonra kapıya çıktı.
Sabaha kadar sırt çantasıyla oturdu, bitene kadar peşkeşe tütün sardı.
Öğle namazını müteakip defnetti oğlunu.
Çanta hep sırtındaydı Kemal'in. Oğlunu yıkarken, namazı

Telegram t.me/cinciva

kılınırken, mezara koyarken…
Hiç çıkarmadı çantayı sırtından.
Akşam üzeri hastaneye gitti. Hemşireye oğlunu kaybettiğini söyledi ve çantayı uzattı.
"Mehmet… Hani yetiştirme yurdundan. O iyileşsin Selin hanım. Onu kurtarın."
Hastaneden çıktı, yine gökyüzüne baktı. "Olsun," dedi, "şimdi de oldu."
Siyah bir jeep yanaştı yanına, kapılar açıldı, üç kişi arabadan inip Kemal'i kollarından tutup arabaya soktular. Direnmeden arabaya bindi Kemal.
Hastane önünde bir çocuk babasına "ben de bundan istiyorum," dedi.

Telegram t.me/cinciva

şiir *senin düşlerin.*

Telegram t.me/cinciva

kalır.

Bir ömür alacağı var herkesin
Kendi ömründen.
Kendi kendine çözemediği bir meselesi
Kendinden başkasına dökülemediği
Bir kuytu köşesi var.
Güneşin doğuşuna tanık olduğu gün
Biraz da maktuldür insan.
Makul sebeplerin peşinde
kendinin katilidir hep.
İnsan bazen bilemez
Ne zaman değerlidir
Kadri kıymeti ne zaman bilinir
Ne zaman bir başına yokluğa terk edilir.
Ne zaman sevilir bir nefretin orta yerinde
Ve ne zaman herkesten gidilir.
Bilemez.
İnsan kalır bazen.
Biz
bizden çalınan tebessümleri
çocuk yüzlerine ektik yeniden!
Ey adına zaman denen şarlatan
Duy beni!
Kaburgalarımı kıracak bir inancı zapt ediyorum içimde,

Her gülüş bir anıya saklanır mutlaka!
Her gülüş bir anıya saklanır mutlaka!
Her gülüş bir anıya saklanır mutlaka!

Ve orada kalır!
Umut etmek kalır,
Unutmamak kalır,

Telegram t.me/cinciva

İçinde, dışarıda olup biteni anlayan bir yanın kalır.

Üzgünüm biraz, kırgınım da,
Dünya güzel bir yer olacaktı,
inanmıştım buna,
Bir hayale sığmayı
İstemedi bu kahpe dün – ya.

yılmadım daha.

Herkes gitti
Son küreği ben attım üzerine.
Gülmek ölse de özlemi kaldı içimde.
Sımsıkı sarıldı eski bir yaraya,
tutundu,
kaldı.

İnsansın,
kalır.

İnsanda
kalır.

Telegram t.me/cinciva

eksik.

Kendimin boşluğuyum, kendime tutundum.
Eskimiş sancılara sarıldım biraz,
gözden düşmüş ne varsa topladım,
içime attım.
Doluyum.
Bir el arabası mıyım yoksa,
başını duvarlara vuran bir ağıt mı?
Sormadım say, cevapları biliyorum.
Ki bilmek de bir sorudur, bilmez kimse.
Evvel zaman içinde
ne güzel bakardın sen bize
ve bizden olmayan her şeye.
Şimdi hala açık, hala iri, hala renkli,
ama parlamıyor gözlerin,
baktığın her yer gri.
Adresi yok bir mektup adımlıyor sokakları.
Yol sormuyor, konuşmuyor, belki ağlıyor.
ama hiçbir kıyıya ilişmiyor.
Ben de öyleyim biraz,
anneme küsüp evden çıkmış gibiyim.
Babamın unuttuğu bir doğum günü gibiyim.
Nereye gittiğimi bilmiyorum.
Bir şey sürüklüyor bir yerlere,
parmağı dudaklarında,
sus, ses etme.
Yitirilmiş bir şeyler var orada sadece,
bunu biliyorum.
Bildikçe eksiliyorum.
Sonra seni ekliyorum kendime.
Yine eksiliyorum.

Telegram t.me/cinciva

duyma.

Muhteşem bir yalnızlığın ortasında,
sahipsiz kalabalıklara susuyorum.
Herkes duysun,
sen duyma.
Duyarsan, herkes olurum.
Ölürüm duyarsan.

Telegram t.me/cinciva

bıçak.

Şimdi sen kurak bir iklime
susuyorsun belki, kim bilir?
Ben kül olmuş bir şehre bırakıyorum
öfkelerden ve özlemlerden artakalan ne varsa.
Belki başka şehirler,
başka şehirlerde başka gülüşler,
gülüşlerin ardında yine düşüşler vardır.
Olsun.
Başka hikayeler de vardır mutlak,
mutlu sonla bitmez belki,
takılır kalır mutlu bir başlangıçta.
Kalsın.
Gidiyorum ben sevgilim,
kendimi kendime yetim bırakıyorum.
Kızıyorsun, biliyorum.
Ömrünün muhasebe defterini yırtıp
yapraklarını atıyorsun
üzerime toprak diye.
Sonra bıçak gibi saplıyorsun sırtıma uzakları.
Göğsümü dövüyor yokluğunun yumrukları,
ölemiyorum.
Bak,
ellerin ağlıyor sevgilim.
Ben gidiyorum,
sen içimden geliyorsun.

Telegram t.me/cinciva

şehir.

Bu şehir bana kafa atmış gibi.
Ben yenildim belki.
Belki de bir ıslık yapıştı dudaklarıma.
kimsenin bilmediği bir şarkıyla
kimsenin bilmediği bir iklimde
Yendim o şehri.
Lakin buna da yenilgi denir.
Bir yenilginin koynunda zaferler beslemeyi
ben de isterdim elbette,
gel gör ki oyun hileli
hava sisli
kulaklarımda yanık bir türkü,
mahsun, öfkeli, içli...
Tek sığınağım o ıslık sesi,
Yenildiysem bile
şu dünyanın suratına gülüp küfretmemi
kim engelleyebilir ki?

Telegram t.me/cinciva

kör.

Şimdi kör olmak zamanıdır belki de.
Yaprak hışırtılarının kol gezdiği sokaklarda
Avuçlarında çiçek büyütenleri
Görmemek zamanıdır.
Candır, acır.
Mora çalan bir göğün altında ezilen silüetlere
Artık sağır olma zamanıdır.

Ben yenildim.
Canımın yandığı kadar sığamadım yüreğime.
Şimdi gitme zamanıdır.

Telegram t.me/cinciva

ölüm.

Herkes her şeyi görüyordu ve canı acımıyordu kimsenin.
Sessizlik denen bir katil adımlıyordu içimde sokakları
Bir ünlem cümlesi çınlıyordu bir evin duvarlarında
bir çocuk dizleri karnında üşüyordu.
Bakma sen,
görmüyorsun hiçbir şekilde.
Dünya da eğer şu hale geldiyse,
herkes ortaktır herkesin ürkekliğine.
taşıyıp ensende soğuk bir soluğu
ürpermek nefes alırken,
ürpermek,
kendini öldürmek
değil
de
ne?

Herkes kendini öldürüyordu ve canı acımıyordu kimsenin.
Sessizlik denen bir katil
Boyluboyunca yatıyordu içinde herkesin,
Bir çocuk yüzü sığıyordu duvardaki çatlağa,
oradan gülümsüyordu.

Bakma sen,
Artık göremezsin nasılsa.

Yaşamak güzeldi oysa,
Yaşamak uğruna insanca bir kavga
Güzeldi.

Telegram t.me/cinciva

yara.

O yara kapanmaz
Ateş kül olmaz
Tenime nefesin yapışır çıkmaz.
Bir gün diyorum,
Bir gün her şey geçer
Ama hiçbir şey unutulmaz.

Telegram t.me/cinciva

su.

Suya düştü izim
su bulandı.
Ateş düştü bir yerlere, yakmadı.
Sen bir düştün, yanmadın.
Yüreğim her yerde esir,
İsmim her dilde yabancı
anlamadım.
ben
yine
mi
yanıldım?
Dişlerimi sıkıp kendime
Yeniden mi sarıldım?

Telegram t.me/cinciva

dünya çiçek açsın
sen omzumda ağla.

Ben çok sevdim seni…

Hani ıslak bir yolda yürürken
Önce pantolonuma çamur sıçrar diye tedirgin olur,
Sonra yaşadığını hisseder
Yıkanır der geçer
Ayaklarını daha sert vurursun yere.
Sonra kimse anlamaz
Zaten o an
kimsenin anlamasına da
Kimsenin olmasına da
Gerek kalmaz
Diye

Başını geriye atıp gökyüzüne sırıtırsın ya
Pis pis
İçinde hala yenilmemiş olmanın o muazzam tadı
Kuşlardan da hafif
Yüzüne su diye vurduğun o gün batımı…

Ben
Tasayı da derdi de bilirim de
Unuturum
Hani
Sen varsın diye.

Hani sen varsın diye
Bir şeylerden vazgeçmek için de

Telegram t.me/cinciva

kalmadı sebeplerim
Diye,

Ömrümün üstünde tepinen ayak izlerini
Yok bildim
Hesabını da sormayacağım
Diye

Dilimden kelimeleri sildim
Tek Umudu bıraktım dudaklarımda
Onu da sonra
boynundaki mabed bildim
Diye.

Sevgilim

Bırak yağmur ıslatsın,
Kimse kimseyi anlamasın
Assın herkes suratını
Günler utancından yüzümüze bakamasın.

Sevgilim

Umudunu al yanına
Bir uçurumdan aşağı
Ayaklarımızı sarkıtalım.

Sonra
Dünya çiçek açsın
Sen omzumda ağla…

Telegram t.me/cinciva

kırmızı oje.

Kalbim sıkışıyor.
Kalpte sıkışma kaçınılmaz oluyor içine bunca yanılgıyı tıkıştırınca.
Ben çıkarım bu girdaptan da girdap gayet dingin burada.
Kırmızı ojeli bir elveda çizdim bileklerime
Çünkü bazen atılmıyor içinden başka yere.
Boynuma kolye diye kırılmış inançlarımı astım,
artık özgür değilsin,
Kimse muaf değil bu esaretten.

Zamanın bir yerinde durup kalmış, yola sensiz devam etmiş,
bir başka hayata sarılmış ya da yüzünü başka bir bahara dönmüş
bir şeyler var,
kıyamıyorsun yine de onlara, kalıyorsun.
Artık özgür değilsin diyorsam bu yüzden.
Onlardan kalma bir nesne, bir anı, bir kelime.
Bir sızı salıncak kurmuş yüreğinin orta yerine.
Her şey yerinde, hiçbir şey yok yine de.
Kalıyorsun.
Bir otogarda vaktinde gelmiş bir otobüse sövüyorsun.
Bunu kimse anlamayacak biliyorsun.
Ah insan ne çok acımasız
olması muhtemelken öldürdüğü düşlere.
Ah insan
ne çok arsız
alması gerekenden fazlası eline geçtiğinde.
Ah insan.
Yine, yeniden yapayalnız kalan.
Yapayalnız
ve
kalan.

Telegram t.me/cinciva

kamu spotu.

Bu kitap tılsımlı bir kitap değildir. Seni iyileştirmeyi vaat etmez, şifa vereceğini iddia etmez.
Bu kitap senin iyi olduğuna inanır. Çünkü ruhen ve bedenen iyileşmenin ilk şartı iyi bir insan olmaktır.
Elinde bir kitap tutuyorsun ve sen iyi bir insansın. Bu kitap buna inanır. Kötüler seni iyileştiremez.
Bu kitap seni kandırmaz. Hissetmediği bir duyguyu, inanmadığı bir düşünceyi kağıdına sürmez.
Beni alın, hatta eşinize dostunuza da alın, daha çok alın, sadece benim kitaplarımı alın, hatta özellikle gidin şu mağazadan alın demez.
Dilenmez.
En ucuz neredeyse oradan alın ister.
Dese dese korsan almayın der sadece. Korsan alırsan binlerce emekçi işsiz kalabilir çünkü; ve doğal bir sonuç olarak, yeni kitap üretilemeyeceği için korsan alınabilecek bir kitap da kalmaz.
Paylaşmak güzeldir.
Bu kitap, onu okuduktan sonra kendisini başkasıyla paylaşmandan daha da mutlu olur.
Hayat her şeyi kendine saklamana izin verebilir belki; ama sakladıklarını bulacak zamanı vermek konusunda pek cömert değildir. Saklamak yerine bölüşmek, bölüşerek büyümek daha güzeldir.

Bu kitap burada yazanları bilmem kaç kere tekrarladığında hiç bir şeyin değişmeyeceğini peşinen söyler.
Üzgünüm, dünya biraz b*ktan bir yer.
Yine de aslolan emektir, çabadır, mücadeledir.
Bu kitap bulutlara bakıp ev, araba, pırlanta yüzük dilemek yerine, bulutlara bakıp her şeye rağmen "yaşamak güzel şey be kardeşim!" diye haykırmanı ister.
İyilik ister, güzellik ister, sevgi, adalet, merhamet, iyi niyet ister.
Bu değerlerin kazanacağına inanmanı, bunlar için mücadele etmeni ister, çünkü buna yürekten inanır.
Bir gün mutlaka...
Bir gün mutlaka...

Telegram t.me/cinciva

Telegram t.me/cinciva

hikayenin sonu.

Bir gün, beni tanımayanların çok uzağına gideceğim. Onları beni tanıma zahmetinden artık kurtarmış olmak, bana yetecek kadar bir mutluluk olacak. Onların mutluluğu beni unutmak olacak.
Onlar unutacak, ben hatırlamayacağım.
Mutlu son.

Telegram t.me/cinciva